

NOVA ГАЗЕТА

№7(364), Лютий 18, 2016, Нью-Йорк

№7(364), February 18, 2016, New York

ФОРУМ

МІЮНХЕНСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ: РОСІЯ ЗНОВУ ЛЯКАЄ І БРЕШЕ **СТОР. 4**

БОЖЕ Й ЦІСАРЕВЕ

ЗУСТРІЧ НА КУБІ ПАПИ РИМСЬКОГО Й МОСКОВСЬКОГО ПАТРІАРХА **СТОР. 14-15**

АМЕРИКА В ОСОБАХ

СУДДЯ, ЯКИЙ СТАВИВ СПРАВЕДЛИВІСТЬ НАД ПОЛІТКОРЕКТНІСТЮ **СТОР. 9**

ВІД ШТАТУ ДО ШТАТУ

АМЕРИКАНСЬКІ КОЛІЗЕЇ: ВІД АТЛАНТИ ДО ЛОС-АНДЖЕЛЕСА **СТОР. 20-21**

СЛАВА УКРАЇНІ! ГЕРОЯМ СЛАВА!

СТОР. 16-17

РОЗСТРІЛ НЕБЕСНОЇ СОТНІ: ДВА РОКИ ПОТОМУ

СТОР. 2, 3, 19

ПАМ'ЯТІ НЕБЕСНОЇ СОТНІ

Event supported by

Ukrainian Congress Committee
of America, New York Branch

St. George Academy

St. George Ukr. Catholic Church

Ukrainian American
Youth Ass'n (NY)

Plast Ukrainian
Scouting Organization (NY)

Razom For Ukraine

НЕДІЛЯ
21 ЛЮТОГО
2016

Freedom or Death

COMMEMORATION OF HEAVENLY HUNDRED

The Ukrainian community of New York invites you to our commemoration of Ukrainian heroes—the "Heavenly Hundred," killed during demonstrations on Maidan Square, as well as all those killed since Russia's invasion of Eastern Ukraine. The event will start at noon at St. George Church with regular Sunday service followed by a procession and Panakhyda inside St. George Church. This will be followed by a short break and then the commemoration ceremonies will continue inside the St. George School auditorium with a screening of the documentary film "Freedom Or Death" by Ukrainian American filmmaker Damian Kolodiy.

St. George Ukrainian
Catholic Church &
Academy Auditorium

30 E7th Street, New York

- 12:00 Requiem Mass
- 2:30 Film screening,
"Freedom or Death"

65 рядків від редактора

Доброго дня, шановні читачі!

21 лютого 2014 року офіційна влада

України юридично визнала жертвами загиблих мітингувальників Майдану. Цього дня на Майдані відбулось прощання із загиблими повстанцями, під час якого лунала жалобна пісня «Плине кача». Стисок на виплату одноразової грошової допомоги родинам загиблих у розмірі 121 800 гривень налічував 98 осіб.

Уперше Небесною сотнею полеглих на Майдані за свободу України назвала поетеса Тетяна Домащенко у вірші «Небесна сотня воїнів Майдану», який вона написала 21 лютого 2014 року. «Небесна сотня воїнів Христа з мечем Архистратига Михаїла з молитвою за волю на устах у вічність із Майдану відлетіла. Небесна Сотня воїнів святих і душі, її тіло склали за Свободу, за розбрат нації взяли на себе гріх, освятені любов'ю до народу...»

Сьогодні, коли читаєш ці слова, стискаються кулаки й горло перехоплює сльозовий спазм. Бо, споглядаючи дії тих, хто на цих смертях, на цій безневинній крові дірвався до влади, хочеться або мститися, або плакати. За що вони загинули, в ім'я чого залишили на землі сиротами своїх дітей, вдовами – своїх дружин і вічно заплаканими – своїх матерів? Щоб жирували яценюки й порошенки, щоб дурили, усівшись у владні крісла, людей так, як це робили до них януковичі?!

«О мій народе, мученик святий, у вічності хвилиною мовчання і час, і простір вмиль перехрестив у серці матері молитвою прощання...»

Сьогодні вже стало абсолютно ясно, що після Революції Гідності український народ знову привів до влади негідників. Недавній фарс у стінах Верховної Ради засвідчив, що і Петро Порошенко, і Арсеній Яценюк зрадили Небесну сотню, поставивши мету збагачення за рахунок владних повноважень вище за мету служити своєму народові. Інакше їй не могло бути. Бо перший – це одержимий наживою олігарх, а другий – хитрий інтриган, який спочатку використав партію Юлії Тимошенко, аби набратися політичної ваги, а потім почав грати роль «майданівця», якому народ начебто вручив владний мандат. Гірко це все усвідомлювати, а ще гірніше знову шукати вихід з нинішньої ситуації, куди завели Україну порошенки та яценюки.

У ці дні, полинаючи загину на Майдані Небесну сотню, ми повинні знову згуртуватися, аби виконати її наказ – вимести з України усю цю нечисть, усіх цих олігархів і олігархівців. Україні необхідне справжнє перезавантаження всіх гілок влади. Їй потрібен новий закон про вибори, який унеможливив би прихід до Верховної Ради нових березенків, довгих і кононенків. Необхідний справжній, а не бутафорний перехід до парламентсько-президентської республіки, аби раз і назавжди позбутися диктаторів, які спочатку співають солодких пісень, а потім, дірвавшись до влади, вибудовують владну вертикаль під себе й починають грабувати Україну завзятіше, ніж бандити, які були при владі до них.

Україні знову потрібен Майдан. Аби досягнути, нарешті, мети, за яку поклала свої життя Небесна сотня, аби бодай почати будувати українську Україну.

У ці дні, коли ми зі скорботою в наших душах згадуємо Небесну сотню, запитаємо кожний сам себе: а що я зробив, аби Україна була вільною, аби вона очистилася від страхітливої нечисті, яка не дає їй ані жити, ані дихати? А запитавши, даю відповідь своєму сумлінно не заспокійливими фразами на кшталт «Від мене нічого не залежить», а конкретними справами, кожна з яких наблизить день, про який мріяла, вмираючи на Майдані, Небесна сотня.

З пошаною до вас,
Валентин Лабунський –
головний редактор «Нової газети»

НАГОЛОСИ Й АКЦЕНТИ

Поздоровляю українців, вони були глядачами найвисокобюджетнішої вистави під назвою «Перезавантаження», де головні ролі для них виконували президент найбільшої країни Європи, її прем'єр-міністр і члени парламенту.

Не зупинятимуся, чому за відставку Яценюка не дали голосів депутати Ахметова, Коломойського й Пінчука. З цими олігархами прем'єр-міністр давно й плідно співпрацює. В основі цієї лояльності лежить у кого дружба, а в кого – взаємовигідна співпраця. Достатньо було подивитися останні ток-шоу на ICTV та 1+1, аби особливо не розраховувати на ці голоси.

Питання до відданої «армії президента», голосування якої показує – або президент втратив вплив на своє бізнес-крило, або...

Змовившись між собою, П.Порошенко та А.Яценюк дбають не про благо України, а про власні статки

«КАРТКОВИЙ БУДИНОЧОК» ПЕТРА ПОРОШЕНКА

...Або провал голосування за відставку Яценюка стався з причини змови, в якій президент Порошенко був якщо не активним учасником, то, як мінімум, залаштуковим ляльководом. І я вам зараз поясню, чому.

Під час останнього голосування раптом 20 депутатів Блоку Петра Порошенка (БПП) не дали голосів за відставку Яценюка. О 7:50 вечора парламент голосує за визнання роботи Кабміну незадовільною. «За» – 247 голосів, з яких 120 голосів – від БПП. Це голосування, однак, не тягне за собою жодних юридичних наслідків. Але через 15 хвилин, о 8:05 вечора, на голосування ставиться набагато важливіше питання – про вотум недовіри уряду. Після чого настануть конкретні наслідки – зміна голови виконавчої влади. Це момент, коли голосується архіважливе для президента питання – відставка уряду, до чого він закликав за кілька годин перед тим. І за це рішення фракція БПП дає... на 22 голоса менше. Не на два голоса, а на двадцять два! Котрі кудись поділися протягом 15 хвилин.

Подивіться уважно, хто не голосував. Серед них бізнесмени, які бояться в житті одного – накликати на себе гнів Порошенка. Вчитайтесь у прізвища тих, хто не дали голосів: Демчак, Загорій, Козир, Павелко, Третьяков... Люди, котрі віддані особисто Порошенку. Або генерал Король, котрого пов'язують з Порошенком багато парламентських скликань дружби. Не голосував спікер Гройсман і відданий йому Ткачук. Або менеджер і бізнес-партнер Ложкіна на прізвище Шверк. В ситуації, коли кожний голос на вагу золота!

Взагалі, викликає сумнів доцільність голосування за недовіру в момент, коли була очевидною недостача голосів. Але Гройсман, який завжди вміє обійти парламент, в цій хиткій ситуації вирішив поставити питання на голосування замість того, щоб відкласти його розгляд.

Зверніть увагу на ще один, най-

красномовніший факт – як голосував депутат Олесь Довгий. Він на сьогодні – це «смотрящий» президента Порошенка в групі депутатів-бізнесменів «Воля народу». За своїм впливом на процеси він вже переріс свого друга Сергія Березенка. Довгий збирає голоси для Порошенка в критичній ситуації – і ніколи не виступає всупереч його волі.

І в найкритичніший момент, коли стояло на кону голосування за відставку Яценюка, Довгий... виймає картку! Подивіться на підсумки голосування – навпроти Довгого стоїть «відсутній». Але цинізм ситуації в тому, що вже після закінчення голосування, пересвідчившись, що рішення про відставку не прийнято, Довгий пише заяву в апарат Верховної Ради з проханням зарахувати його голос як «за» відставку!

Можливо, ви мені не повірите – й насправді думаєте, що Довгого не було в залі? На щастя, пленарні засідання Верховної Ради записуються. І в момент голосування за відставку Яценюка чітко видно, що Довгий сидить на своєму робочому місці, повертається назад до Володимира Литвина й... не голосує.

Більше того, заяву з проханням додати голос пише не один, а чотири депутата «Волі народу», котрі в момент найвідповідальнішого голосування також... вийняли картки з терміналів.

Чому раптом вирішила не голосувати «Воля народу», газовидобувники якої (Москаленко, Оніщенко-Кадиров) дихають отрутою на Яценюка через підняту ним ренту й шукають канали виходу на Порошенка?

Чому стільки уваги негідній персоні Довгого? Тому, що саме він є колектором Петра Порошенка на вільному політичному ринку. Довгого пов'язують довгі роки дружби та співпраці з Березенком та Кононенком, котра розпочалася з часів спільної праці в блоці сумнозвісного Льоні Космоса (Леоніда Черновецького).

Сьогодні він забезпечує для Порошенка політичний аутсорсінг за межами коаліції. Це солдат президента, відданий йому набагато сильніше, ніж інші члени фракції БПП. І який цими смішними хаотичними рухами (витягуючи картку, а потім проханням дописати його голос «за») просто видав усю змову.

Підсумком цього дня стала профанія самої ідеї «перезавантаження». Звісно, втрата відданого генпрокурора Шокіна болюча для президента, однак цю жертву він повинен був принести ще в грудні 2015 року, коли обіцяв відправити його у відставку під час візиту Джо Байдена до Києва.

Нині, в лютому 2016-го, випав добрий привід не просто «здати» Шокіна, але й «продати» це як значну поступку з боку Порошенка, як сигнал готовності до «перезавантаження», котре не відбулося через вередливий парламент.

Насправді ж, ще не факт, чи піде Шокін, оскільки за останні тижні країна вже бачила багато прикладів «відкликання» заяв про відставку. А якщо піде, то виконувати обов'язки буде відданий Юрій Севрук. До речі, в.о. генпрокурора не має права вносити до парламенту представлення про зняття недоторканності й арешт народних депутатів. Але це вже, схоже, мало кого хвилює.

На очах всієї країни відбулася змова, і тепер слово «перезавантаження» стане не менш дискредитованим, ніж слово «деолігархізація».

Як завжди, ви запитаете: а що далі? Все одно подібні вистави не минають безслідно. І свою ціну за змову заплатять всі її учасники. Відмовившись від м'якого сценарію – зміни уряду, оповитого плющем корупції – ми прийдемо до більш жорсткого, коли народний гнів вимагатиме заплатити більш високу ціну. І тоді до строкових вибори здаватимуться не катастрофою, а рятувальним колом.

Сергій Лещенко,
УП

ФОРУМ

Пріоритетами цьогорічної конференції в Мюнхені стали теми міжнародного тероризму, ситуації на Близькому Сході, передусім в Сирії, кризи біженців і те, як її вирішувати. Порушувалося також питання реформування таких організацій, як НАТО та ОБСЄ. США більш жорстко виступали за виконання Мінських угод Росією, згадували Крим. Тема ж боїв на Сході України, які відновилися з новою силою, була не в пріоритеті розмов. Більше обговорювали ситуацію в українському уряді: як Україна має врегулювати цю політичну кризу, щоб уникнути позачергових виборів, щоб ситуація не призвела до неконтрольованого хаосу. Адже це відкине країну від руху шляхом реформ, від отримання безвізового режиму, поставить під загрозу продовження санкцій проти Росії, унеможливить бодай якісь зрушення на Донбасі – відведення військ, присутність місії ОБСЄ. Говорили також про можливі дострокові вибори в Україні, наголошуючи, що без зміни виборчого закону результат цих виборів може бути ще гіршим.

Очевидно, що за два роки, що минули після Революції Гідності, Захід хотів би бачити в Україні більше політичної волі в боротьбі з корупціонерами при владі. І ця тема звучала. Петро Порошенко змушений був коментувати ситуацію з Айварасом Абромавічусом. І, коли були порівняння з Польщею та Україною, пояснювати, чому Україні так і не вдалося за 25 років незалежності досягти рівня розвитку наших західних сусідів.

У багатьох, хто приїхав на конференцію, було тверде переконання, що більшість тих, хто сьогодні в Україні при владі, це люди, що втратили історичні шанси після Помаранчевої революції й отримали владу знову після Революції Гідності. І нині, за ці два роки, вони не показали результатів, на які всі розраховували. Питання боротьби за пріоритетність України в глобальному порядку денному – один з наших теперішніх викликів. І без конкретної результативності парламентарям, уряду й адміністрації президента буде складно відповісти на нього.

Шокуючими були виступи на конференції росіян – прем'єра Медведева, міністра закордонних справ Лаврова і російського посла при НАТО О.Грушка. Росію дуже зачепило фільм Бі-бі-сі, в якому змодельовано ситуацію наступної російської агресії – вторгнення на прикладі Латвії. Путінські посланці страшенно обурювалися, що такі пропагандистські фільми не додають конструктиву, посилюють конфронтацію і не сприяють діалогу з Росією. А без діалогу з Росією Європа, мовляв, не буде великою. Що нині цей проект сильної, потужної Європи провалено, що потрібно обов'язково знімати санкції з Росії, тому що вони буцімто болісно б'ють по країнах ЄС.

Іншими словами, вони намагалися апелювати до тих, чия позиція в ЄС слабка, хто хотів би вже сьогодні зняти санкції й торгувати. І це означає для України, що потрібно швидше проводити реформи, особливо судову, наводити лад на митниці, в податковій, торгівлі... Є дуже багато німецьких компаній, які зацікавлені прийти в Україну. Але за нинішніх умов (корупція, хабарі на кожному кроці) вони просто не готові йти. Коли ці компанії втратили російський ринок, Україна повинна була б їм запропонувати якісь можливості

Петро Порошенко на Мюнхенській конференції під час президентських дебатів

МЮНХЕН: КРЕМЛЬ ЗНОВУ ЛЯКАЄ І БРЕШЕ

У столиці Баварії 12-13 лютого відбулася 52-га конференція з безпеки

для інвестицій та співпраці. Але не тільки не запропонувала, а й відлякала небаченим розгулом корупції та урядовою кризою.

Виступаючи під час прем'єрських дебатів російський прем'єр Дмитро Медведев сказав, що Росія й країни Заходу вже увійшли в період нової «холодної війни». Медведев заявив, що в Україні триває громадянська війна й Росія тут ні при чому й нагадав про історичний «мюнхенський виступ» Путіна в 2007 році, коли той в різкій формі попередив про загострення взаємин Росії й Заходу. За словами Медведева, припущення Росії 9-річної давності підтвердилися.

«Залишається недружною й закритою політична лінія НАТО стосовно Росії. Можна сказати й різкіше: ми скотилися в часи нової «холодної війни». Іноді виникає питання – ми в 2016 році живемо, чи в 1962-му?», – звернувся Медведев до присутніх у залі, маючи на увазі Кризьку кризу 1962 року, коли СРСР та США були на межі ядерної війни.

І під час виступу на президентських дебатах, і пізніше в заяві для преси Президент України Петро Порошенко дав Медведеву та його хазяїну рішучу відсіч. «Те, що ми чули сьогодні від російського представника тут, підтверджує, що, на жаль, Мюнхен став ареною для російських заяв. Ми пам'ятаємо заяву Путіна 2007 року, потім заява Медведева, коли він сказав про так звану «холодну війну», про так звану громадянську війну в Україні... І я хочу дуже твердо відповісти: пане Путін, пане Лавров, пане Медведев, це ваша агресія в Україні», – сказав Порошенко в заяві після двосторонньої зустрічі з президентом Європарламенту Мартіном Шульцем.

А під час президентських дебатів Порошенко завернувся вже безпосередньо до Путіна: «Пане Путін, це не громадянська війна в Україні, це ваша агресія». «І ми не дамо вам навіть найменшої можливості займатися пропагандою, пропагандою кремлівського стилю для отруєння думки європейських народів», – додав Порошенко пізніше в заяві для преси.

«І у нас є довгий список доказів, починаючи від катастрофи літака рейсу МН17 і завершуючи затриманнями вашими вояками, які перебувають в українських в'язницях, починаючи від паспортів ваших солдатів, які загинули, й

закінчуючи тисячами й тисячами ваших військ на нашій території», – сказав президент України.

За його словами, все, що треба зробити, це вивести російські війська з Донбасу та Криму, а також передати Україні повний контроль над нині неконтрольованою ділянкою українсько-російського кордону (це майже 400 кілометрів) й звільнити всіх заручників.

«І тоді не буде напруження, ескалації та війни в цьому регіоні. Відповідальність повністю лежить на вас», – сказав Петро Порошенко.

І Порошенко, і держсекретар США Джон Керрі, а також кілька інших чільних учасників Мюнхенської конференції говорили про те, що допоки Росія повністю не виконає положення Мінської мирної угоди щодо врегулювання конфлікту на Донбасі, санкції, накладені на неї за втручання у Східній Україні, триватимуть.

Петро Порошенко і міністр закордонних справ України Павло Клімкін в Мюнхені також говорили про Крим, зокрема засудили хвилю обшуків та арештів кримських татар на півострові. «Я поінформувував президента Шульца про жакливі речі, які нині мають місце в Криму з кримськими татарами і попросив про його підтримку щодо створення міжнародної групи, яка б захищала цей народ... Санкції мають тривати, якщо Мінську угоду не буде втілено, що, на жаль, має місце зараз – ми маємо 70 обстрілів щодня», – сказав Порошенко.

Він закликав також лідерів західних країн відмовитися від відновлення співпраці з Російською Федерацією. «Я ненавиджу те, що деякі лідери прагнуть до посилення діалогу з Росією, попри все те, що сталося в моїй країні», – сказав П.Порошенко. При цьому він застеріг Захід від помилок шестирічної давності, коли світ зіткнувся з агресією Росії по відношенню до Грузії. «Я нагадаю, що в 2008 році Росія окупувала частину Грузії, а вже у 2010 році було багато голосів за те, щоб відновити співпрацю з Москвою. І що, це зупинило анексію Криму?! Це зупинило вторгнення на Донбас?!» – риторично запитав український президент.

При цьому Порошенко уточнив, що шанси на врегулювання ситуації з РФ все ще зберігаються. Для цього Європа повинна продовжувати санкції. «Ще звучать думки, що санкції не працю-

ють, що санкції шкодять Європі більше, ніж Росії. Ні, санкції – це не покарання, санкції – це інструмент, щоб Росія залишалася за столом переговорів. Немає інших інструментів», – нагадав наш президент і озвучив останні дані про російських військовиків, які перебувають на території Донбасу. «У нас продовжують перебувати 5 тисяч російських військовослужбовців на Донбасі».

При цьому Порошенко підкреслив, що з кожним роком питання міжнародної безпеки вимагає дедалі більшої уваги. «Перед нами стоїть виклик: альтернативна Європа з альтернативними цінностями. Ізоляціонізм, нетерпимість, неповага до прав людини – це і є альтернативна Європа, у якій сьогодні є свій лідер – Володимир Путін», – сказав він.

В рамках візиту до Німеччини П.Порошенко також провів зустрічі з президентами Румунії, Литви, Польщі, Фінляндії, президентом Європейського парламенту, генеральним секретарем НАТО та керівництвом Європейської Комісії.

Державний секретар США Джон Керрі звинуватив на конференції в Мюнхені Росію в «вторгненні агресії» (маючи на увазі зростання інтенсивності обстрілів українських позицій) і заявив, що санкції проти Москви залишатимуться до повного виконання Мінських угод. «Санкції діятимуть, доки суверенітет і цілісність України не будуть захищені повним виконанням Мінських угод», – сказав Керрі й додав: «Росія стоїть перед простим вибором: повністю виконати «Мінськ» або санкції будуть продовжені. Реалізація Мінських угод передбачає виведення російських військ, які за даними американської розвідки є в Україні, попри заперечення Москви, а також контроль Україною усієї лінії українсько-російського кордону».

Керрі також наголосив на незмінній «підтримці демократичної України» з боку Сполучених Штатів та Європейського Союзу і закликав Україну здійснювати більше кроків для боротьби з корупцією.

Президент Литовської Республіки Даля Грібаускайте заявила на конференції, що поведінка Росії руйнує міжнародну безпеку. «Уроки історії вчать нас ніколи не піддаватися російському агресору», – сказала вона, назвавши дії регулярних військ Росії проти України та Сирії ознакою «гарячої

війни». «Ми можемо говорити про «гарячу війну», адже ми вже зараз бачимо вторгнення Росії до України, її агресивні дії в Сирії. Це не холодна війна, а гаряча», – сказала Д.Грібаускайте.

За лаштунками Мюнхенської конференції 13 лютого відбулось засідання «нормандської четвірки» на рівні міністрів закордонних справ, під час якого глава української дипломатії Павло Клімкін продемонстрував фотодокази перекидання Росією значної кількості зброї через кордон на Донбас. «Просто шалені постачання зброї, величезна кількість обстрілів і, головне, тенденція – постійно використовується заборонена зброя, постійно використовується важка артилерія, важкі міномети. Тобто, ця тенденція абсолютно не припиняється, тенденція до абсолютно свідомої дестабілізації», – сказав П.Клімкін.

Залякування Дмитра Медведева новою «холодною війною» цілком вкладається в парадигму намагання силової зміни світового порядку, котру проголосив його патрон, президент Російської Федерації Путін. Але вся ця путінська геополітична агресія, котра останнім часом набуває дедалі абсурдніших і непрогнозованих форм, є відчайдушною спробою відволікти російське населення від грандіозного провалу, завданого країні його недоугою політикою й напівбожевільними діями. Маючи протягом 10 років величезні надходження від надвисоких цін на нафту, Росія так і не спромоглася створити сучасну економіку та інфраструктуру, а економічна та соціальна ситуація в РФ погіршується з кожним днем. Та замість того, щоб боротися з основними проблемами в країні (такими, як системна корупція й відсутність економіки, яка бодай щось створює), путінський режим провокує своїми військовими вторгненнями дедалі нові світові конфлікти в спробі перевести на них весь національний запал негативу. Власне, це провокативне твердження путінського політичного васала Медведева щодо нової «холодної війни», означає лише одне: Путін не має жодного наміру класти край вторгненню в Україну, а на міжнародній арені він та його камарилья, як і раніше, всім брехатимуть і всіх залякуватимуть.

Андрій Гурін
Спеціально
для «Нової газети»

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Роман БЕЗСМЕРТНИЙ
— представник України
в політичній підгрупі
Тристоронньої контактної
групи на переговорах
у Мінську

— Як вибратися з пастки Мінських домовленостей і чи є взагалі перспективи та сенс перезапуску цього процесу у форматі так званого Мінська-3?

— «Мінськ-3» — це тривіальна фраза, яка означає лише те, що все, що було пов'язане з Мінськом-2, померло 1 січня 2016 року. І не випадково: відтоді стали відбуватися певні речі, які важко зрозуміти. Буквально за кілька днів після Нового року ми почули від Путіна фразу про якийсь новий план реалізації, а український президент сказав, що потрібна розлогіша дорожня карта. Вінцем напруження, а заодно й глухим кутком стала нова згадка про внесення змін до Конституції України, озвучена представниками окремих районів Донецької та Луганської областей. І цей сюжет, по суті, є відкиданням на старт позицій із реалізації Мінських домовленостей. Якщо український громадянин розглядав 1 січня як кінець мук, пов'язаних із Мінським процесом, то в Москві вважали, що то лише їх початок. Ось діаметрально протилежна різниця в характеристиці цього процесу. Очевидно, що певною відповіддю на дискусію було рішення «нормандської четвірки» продовжити переговори, і вони поновилися. З'явилися нові завдання: спробувати впродовж такого-то терміну домовитися про те чи те, але... Не вирішивши питання безпекового блоку, а це перший, другий, третій пункти комплексу заходів, рухатися далі фактично означає працювати проти волі суверена й створювати додаткове напруження.

— Вже зрозуміло, на яких засадах можливе перезавантаження процесу?

— У лютому має відбутися зустріч міністрів закордонних справ країн «нормандської четвірки», а через деякий час розмова чи відеоконференція і самої «четвірки». Обговорюватиметься подальший можливий рух із зазначених питань. Я нікому не диктую ніякої волі, лише оцінюю ситуацію за тим, що бачу. Якщо не розв'язувати безпековий блок, далі не те що рухатися, а говорити про політичні питання й заходи неможливо. Бо що таке безпековий блок? Це припинення вогню та виконання першого й другого протоколів (про важку та легку зброю, плюс танки, процедура розмінування), які фактично торпе-

довані через відновлення не тільки обстрілів, а й сутичок та боїв на окремих ділянках лінії розмежування. Тому очевидно, що це позначилося на тій частині діалогу, який ведеться, і перспективах політичного процесу. Внесення пропозицій чи радше тексту, бо назвати його документом не можна, адже він без адресата, без підпису й поданий не учасником Тристоронньої контактної групи, я розцінюю як спробу Росії повернутися до старту реалізації Мінських домовленостей і почати знову з процедури внесення змін до Конституції. Далі РФ на свій лад трактуватиме безпековий блок питань, а потім економічний, гуманітарний, політичний.

— Як, на вашу думку, може відреагувати Україна в цій ситуації, зважаючи на відверто деструктивну позицію Росії, яка фактично відновила війну на Сході України?

РОМАН БЕЗСМЕРТНИЙ: «НАМ ТРЕБА ГОТУВАТИСЯ ДО ДОВГОТРИВАЛОГО ПРОТИСТОЯННЯ З РОСІЄЮ»

— Я схильний навіть розглядати припинення обговорення політичних питань. Бо риторика російської сторони очевидна й зрозуміла, не видно її реальних кроків і бажання, виходячи з пропозицій, припиняти конфлікт, який триває (щодня українська сторона фіксує до 70 артобстрілів). Сигналом про те, що Росія починає щось робити, стало б відкриття нею своїх гуманітарних конвоїв і демонстрація того, що вона завозить на територію України. А вже треба зрозуміти, що всі європейські міжнародні документи категорично забороняють закриті переміщення із судніх чи інших держав. Тим більше, що це тягне за собою сіру зону, цілу низку загроз для європейського континенту, як-от, скажімо, розповсюдження через ту територію військових арсеналів, боєприпасів тощо. Це не тільки суперечить європейським документам, а ще й підпадає під норми Римського статуту.

— Заяви деяких європейських політиків про можливе пом'якшення санкцій щодо Росії свідчать про нерозуміння ситуації та справжніх намірів Путіна чи вони все ще вірять у можливість про щось із ним домовитися?

— Очевидно, що сказаного вище достатньо, щоб продовжити санкції та припинити будь-які розмови про майбутнє з Росією. І на цьому тлі я дуже важко сприймаю пов'язування проблематики Донбасу із санкціями. Невже недостатньо Криму, самого розповсюдження зброї, яке здійснює Росія на території сусідньої країни, щоб зрозуміти, що це колосальна загроза існуванню Української держави як такої та існуванню європейської спільноти в принципі?! Одному з європейських очільників я сказав: «Якщо ви ще раз у розмові зі мною використовуєте аргумент санкцій, вона буде останньою. Тут немає про що говорити». На мою думку, це внутрішньоєвропейська проблема, а не відповідь на суть питання. А тому нинішні розмови про можливе зняття санкцій взамін

Російські регулярні війська продовжують обстріли українських позицій на Донбасі

певних зустрічних кроків з боку Росії є свідченням того, що європейський істеблішмент частково перекуплений нею, і це треба визнати та зрозуміти.

— Чи означає це, що якихось радикальніших кроків, окрім санкцій, від наших західних партнерів найближчим часом очікувати не варто?

— Окрім того, що ми можемо розраховувати на допомогу, нам треба готуватися до серйозного й довготривалого протистояння з Росією. Не як з опонентом, а як із ворогом. Слід почати називати звичними й зрозумілими іменами все, що відбувається. Чому? Тому що в нас військовополонені — це досі «незаконно утримувані особи», бої на лінії фронту — «антитерористична операція», а заходи, яких вживає ООН, — «гуманітарна акція». Звідси проблеми задіяння міжнародних силових компонентів. І тільки назвавши все своїми іменами, ми зможемо розраховувати на чесність та відвертість позицій і європейців, і міжнародної спільноти. Тільки тоді стане зрозуміло, що в геополітичному сенсі безпекова конфігурація потребує серйозних переглядів і змін на європейському континенті. Сьогодні вона не витримує критики, і якби не північноатлантичний блок, який підпирає ці координаційні безпекові європейські структури, взагалі не було б про що говорити. Кроки, зроблені Росією на міжнародній арені, зокрема в Сирії, спроби відновити протистояння в Карабаху, ситуація в Придністров'ї та Молдові, абсолютно деструктивні акції на європейському континенті, підтримка ліво- й праворадикальних сил, втягування в процес російського православ'я, колосальна інформаційна експансія на європейському ринку — ось низка завдань, над якими треба думати. І насамперед знайти відповідь, як сьогодні убезпечити від подальшої російської агресії країни Міжмор'я, бо вони перші потрапляють географічно під цей удар.

— Ці питання вже стоять на порядку денному європейських та світових політиків чи конфлікт у Сирії помалу відсуває українське питання на задній план, чого, здається, й домагалася Росія?

— На мою думку, у Європі є два шляхи. Або українсько-російський конфлікт зміцнить її, ще більше об'єднає, або вона просто розколеться на українському питанні. Не слід забувати, що українське питання не лежить на шальках терезів по той бік від сирійського. Усе це складові глобальної безпекової кризи. І не можна, міняючи Конституцію України, вирішувати питання Сирії. Воно так не вирішується. Оця нашарованість, багатоаспектність створюють враження нерозв'язності проблеми. Але, по-перше, абсолютно всім діям необхідно дати чітку правову оцінку. Міжнародно-правові європейські документи дають змогу це зробити. По-друге, треба об'єктивно дивитися на те, що відбувається. Наприклад, коли ми говоримо про військовополонених, то їх не можна називати «незаконно утримуваними особами» й т. ін.

Ці суперечності насправді вже створили дуже багато проблем. А що буде далі, коли постане питання притягнення до відповідальності винних? Як класифікувати їхні правопорушення з погляду міжнародного та національного права? А вже не всі учасники від тієї сторони за власним переконанням і бажанням взяли зброю. Тільки ніхто про них не говоритиме, бо вони в нинішній ситуації терористи, а ми чудово розуміємо: з терористами розмову не ведуть, вони не підпадають під амністію. А тепер уявімо, що на якомусь етапі домовленостей таки треба буде говорити про амністію. Кого? Терористів? Ну тоді читайте Римський статут, ст. 6–8. І виникає безліч таких проблем. Назвавши це українсько-російською війною, ми визнаємо її міжнародним конфліктом, що миттєво позначиться на участі в процесі ОБСЄ та ООН. Але, на мій погляд, тут краще бути чесним перед власним народом і називати все, що відбу-

вається, своїми іменами. Чому? Бо якщо для українського народу це війна, то що тоді ми робимо в Мінську?

Взагалі все, що від самого початку вчинила Росія, є міжнародним злочином, і тільки так це можна класифікувати, тільки так можна шукати відповіді на запитання завтра й післязавтра. На всі ці речі починаючи з 1946 року, в Женевській конвенції дана вичерпна відповідь. Там усе написано в деталях. Який статус мають учасники конфлікту, люди, регулярні військові частини, добровольчі частини...

— І все ж чи є якісь перспективи виходу з цього жаху?

— Москва свідомо довела ситуацію до правового хаосу. Росія часто так робила, успадкувавши відповідну практику з Радянського Союзу. Тому світ мусить відповісти на це єдністю в кількох напрямках. Перший — нові підходи в питаннях глобальної безпеки, і РФ повинна мінімально впливати на них. Я не кажу, що вона не має бути учасником мирних процесів, але оте вето Радбезу ООН нікуди не годиться. Такі підходи треба змінювати. Тим більше, що про це вже говорять останні роки п'ятнадцять. Другий — цілковита зміна безпекових параметрів дій на європейському континенті. Якщо це НАТО, то НАТО, і не треба починати з ОБСЄ та всіма іншими. Бо виходить як п'яте колесо до воза. Далі. Треба зрозуміти, що Україні не уникнути постійної стабільної підготовки до конфлікту. Це потребує дуже серйозних змін, починаючи від Конституції й закінчуючи військовою доктриною та законодавством у сфері національної безпеки. Кожен українець після того, що сталося, і після того, що відбувається протягом останніх двох років, повинен уміти користуватися зброєю. А отже, перед нами стоїть ціла низка завдань: помяти всю цю складову від загальної освіти до служби в Збройних силах. Вже очевидно, що ми маємо статус, у якому перебуває Ізраїль, і нам треба навчитися жити з цим.

Інтерв'ю провів
Роман Малко

ПРАВДА І КРИВДА

Наш співрозмовник: Микола ІВАНЕНКО – український правник і бізнесмен. Народився 10 листопада 1964 року в м. Києві в родині юристів, працівників прокуратури.

Після закінчення школи, з 1985 по 1987 рік, служив у війську. З 1987 по 1992 рік навчався на юридичному факультеті Київського національного університету ім. Тараса Шевченка. Отримав диплом юриста. В 2003 році закінчив Українську академію державного управління при Президентові України. Магістр державного управління. Одружений, виховує сина Івана та доньку Анну.

В 1993 році зареєстрував Товариство з обмеженою відповідальністю (ТОВ) «Люксекспрес-ІІ». З 1994 року ним були інвестовані великі кошти на розробку проектної документації й проведення благоустрою орендованої земельної ділянки, де раніше було несанкціоноване звалище сміття. В період 1998-2000 років ТОВ «Люксекспрес-ІІ» на орендованих земельних ділянках по вул. Причальній, 1 в місті Києві побудувало об'єкти нерухомості загальною площею понад 10000 м². За 20 років бізнес Миколи Іваненко розвинувся в один з великих комплексних центрів з продажу та сервісного обслуговування автомобілів в місті Києві.

ТОВ «Люксекспрес-ІІ», яке очолював Микола Іваненко, успішно здійснювало підприємницьку діяльність. Майже 20 років, до липня 2012 року, товариство справно сплачувало всі податки, створювало робочі місця та виплачувало заробітну платню працівникам. В різні роки ТОВ «Люксекспрес-ІІ», за даними оргкомітету Національного бізнес-рейтингу та згідно з інформацією Державного комітету статистики України, входило до числа лідерів галузі й посідало друге місце в рейтингу за сумарним балом номінації.

У липні 2012 року на підставі ухвалених незаконних рішень господарського суду всі будівлі ТОВ «Люксекспрес-ІІ» було знесено, а майно і навіть будматеріали – знищено й розкрадено. Товариство фактично припинило свою діяльність, а Микола Іваненко став жертвою корупції та вибіркового правосуддя. В 2012 році після неодноразових погроз з боку працівників прокуратури та правоохоронних органів, він вимушений був покинути територію України разом з родиною та попросити політичного притулку в США.

Перебуваючи на території США, в 2013 році звернувся до Європейського суду з прав людини по захист своїх порушених прав та з вимогою відшкодування Україною завданої матеріальної шкоди. Крім цього, в 2014 році Іваненко подав позов до Окружного суду Південного округу м. Нью-Йорка проти посадових осіб, які минулої, так і чинної влади України.

Коли вибухнув Євромайдан, для нас довго залишалося незрозумілим, чому молодих хлопців і дівчат, які не захотіли повертатися в «совок», підтримали й бізнесмени середньої руки. Відповідь на це запитання прояснюється лише тепер, коли впродовж останніх кількох місяців ми зустріли кількох недавно успішних і доволі заможних в Україні бізнесменів, які сьогодні просять у Сполучених Штатів політичного притулку і яких ми умовно назвали «п'ятою хвилею». Здавалося б, парадоксально, політичний режим Януковича-Азарова вправ, а вони шукають захисту та справедливості не в постмайданній Україні, а в американських та європейських судах. Микола Іваненко, недавно успішний київський підприємець, власник автомобільного бізнесу «Люксекспрес-ІІ» – один із них.

– У конкретно моєму випадку достатньо правових підстав, аби порушити кримінальну справу проти Януковича, Азарова, Пшонки, Захарченка, Лукаш, Попова, Герєги, Яценюка, Яреми, Шокіна та інших посадових осіб України як минулої, так і теперішньої влади. У мене є папери з їхніми підписами, які підтверджують, що вони видавали злочинні накази й точно так

Так виглядала компанія ТОВ «Люксекспрес-ІІ» до бульдозерної атаки влади

ЛАНЦЮГОВА РЕАКЦІЯ БЕЗЗАКОННЯ

Чому до Америки з України прибуває «п'ята хвиля» імміграції?

само вчиняли посадові злочини. Єдине, що я встиг зробити, – вивести свою сім'ю та ці документи за межі України, – розповідає Микола Іваненко, якого ми разом з дружиною Ларисою запросили в гості, аби вислухати їхню історію.

За цими документами, в 1993 році Микола Іваненко зареєстрував товариство «Люксекспрес-ІІ», що до 2012 року було розташоване на вулиці Причальній, 1 у Дарницькому районі міста Києва. Одним з основних видів діяльності підприємства були продаж і технічне обслуговування автомобілів.

Щоб розпочати бізнес, Миколі довелося закласти старовинну золоту обручку, яку подарувала йому бабуся, а на виручені гроші зареєструвати підприємство. Починати бізнес було важко. Доводилося на всьому економити. Всі зароблені гроші Микола вкладав у розвиток своєї компанії.

Всі ми пам'ятаємо, як у далекі 90-ті Україна розпочала багату поступінчастий та складний процес ринкової трансформації. Становлення малого бізнесу відбувалось у складних економічних умовах. Втім, незважаючи на всі труднощі, Микола Іваненко побудував чимало малих архітектурних споруд в місті Києві і розпочав торговельну діяльність, створив юридичне бюро та розгорнув юридичну практику.

Через деякий час він почав розширювати власну справу. Харківська райдержадміністрація в Києві надала товариству в оренду земельну ділянку площею 7844 кв.м. строком на три роки. Пізніше, оскільки компанія виконала всі інвестиційні домовленості, та з метою підтримки розвитку малого та середнього бізнесу, Київська міська державна адміністрація (КМДА) уклала з ТОВ «Люксекспрес-ІІ» ще два договори оренди на право

довгострокового користування земельними ділянками, в тому числі: земельною ділянкою площею 1,61 га строком на 49 років та земельною ділянкою площею 0,60 га строком на 10 років. Зазначені земельні ділянки знаходилися на лівому березі Дніпра в Дарницькому районі міста Києва, біля залізничного мосту.

Вже в 1996 році Головним управлінням архітектури та містобудування м. Києва було затверджено робочий проект благоустрою зазначеної території з розміщенням складських приміщень мікроринку, тимчасової автостоянки і автосалону та станції технічного обслуговування автомобілів. Будівництво будівель на вказаних земельних ділянках завершилось до кінця 1999 року і здійснювалось господарським способом на правових підставах згідно з ордером КМДА для виконання робіт та дозволом Держархбудконтролю м. Києва на виконання будівельних робіт.

Бізнес пішов добре – з'явилися салони з продажу автомобілів, станції техобслуговування й гарантійного сервісу, в компанії працювало майже 200 осіб і дуже швидко сама назва «Люксекспрес-ІІ» стала в Києві синонімом якості та швидкості обслуговування.

Серед документів, які Микола Іваненко вивіз з України, є й фотокартки, на яких видно, що в 1996 році в урочистому відкритті частини об'єктів нового підприємства на Причальній вулиці в Дарниці брав участь і тодішній міський голова Києва Олександр Омельченко та інші відомі в Україні посадовці.

Україна прагнула якомога швидше пересісти зі старих «Запорожців» та «Москвичів» на модерні західні автомобілі й активно приставала на пропозиції таких компаній як «Люксекспрес-ІІ». Тим паче, що вони пропонували

повний «сервіс»: продаж самого автомобіля, його техобслуговування й низку гарантій. Компанія процвітала, доки не стала заважати будівництву «мосту Кірпи» – залізнично-автомобільного мостової розв'язки через Дніпро.

– Будівництво мосту, – продовжує оповідати нам свою історію М. Іваненко, – запланували вже після того, як «Люксекспрес-ІІ» було побудовано. На той час підприємство вже декілька років вело успішний бізнес. Є кошторис, встановлений державою на момент проектування моста. Ця ж експертиза, яка озвучила його кошторис, визначила, що треба встановити обсяг компенсації для «Люксекспрес-ІІ», яка зазнала збитків у результаті будівництва нової розв'язки. Але раптом у 2012 році Господарський суд Києва несподівано визнав землю самочинно захопленою, а будівлі – самочинно збудованими, що підлягають демонтажу, без відшкодування. Там, де знаходилася моя компанія, передбачалося часткове вилучення земельних ділянок і частковий демонтаж споруд. Коли ж Янукович став президентом України, тодішній прем'єр-міністр України Азаров дав письмове розпорядження, де чітко написано: зруйнувати споруди «Люксекспрес-ІІ», розірвати договори оренди без будь-яких пояснень. Більше того, цей документ було надіслано також до суду, тобто, дано пряму вказівку суддям, як треба чинити в разі позову. Запрацювало так зване вибіркоче судочинство. В мене є письмовий документ, де голова Господарського суду Києва Артур Ємельянов відповідає на запит народного депутата Юрія Кармазіна, в якому він роз'яснює, що нам треба це зробити в інтересах держави, посилаючись на документ Азарова.

Повний нонсенс: 13 вересня 2011 року в мене було проведено перевірку Головним управлінням контролю за благоустроєм. Згідно з цією перевіркою, складено акт, в якому було зазначено, що майновий комплекс ТОВ «Люксекспрес-ІІ» побудовано на законних підставах, а експлуатується він згідно з вимогами чинного законодавства. А вже через три дні Головне управління контролю за благоустроєм звернулося до Інспекції державного архітектурно-будівельного контролю у м. Києві з вимогою подати позов до суду та знести нібито самочинно збудовані об'єкти. Зрештою, за командою з Банкової протягом трьох місяців усі суди (від місцевого до Верховного) ухвалюють одностайні рішення – зрівняти мій бізнес із землею. Загнали бульдозери й за три дні те, що я тяжкою працею створював двадцять років, жорстко знищили.

ТОВ «Люксекспрес-ІІ» здійснювало підприємницьку діяльність з 1993 року. Майже 20 років, до липня 2012 року, справно сплачувало всі податки, виплачувало заробітну платню працівникам, отримувало необхідні торговельні патенти, дозволи на торгівлю, інші дозвільні документи. У 2012 році всі підрозділи ТОВ «Люксекспрес-

ІІ» – автосалони та СТО – зупинили роботу. Майже 200 фахівців високої кваліфікації опинилися на вулиці, бюджет України втратив надходження коштів від постійного й стабільного платника податків, чотири капітальні споруди пішли під знос, банк втратив іпотеку (споруди було передано банку під іпотеку). Без будь-якого відшкодування майже 2,5 гектара землі, що знаходилися в довгостроковому користуванні за договором оренди «Люксекспрес-ІІ», було брутально захоплено під будівельні роботи Південно-Західною залізницею. Найпарадоксальніше, що до сьогодні на тій території, де стояла компанія Миколи Іваненка, так нічого й не побудовано...

У 2012 році загальна вартість Дарницького залізнично-автомобільного моста довжиною 1066 метрів становила вже 9,157 млрд. гривень. Навіть комуніст Петро Симоненко тоді зіронізував, що вартість моста через Дніпро в десять разів більша, ніж вартість моста через Місісіпі в США.

Крім цього, на засіданні Верховної Ради України 4 грудня 2009 року було оприлюднено депутатський запит, у якому озвучувалися численні факти злочинної діяльності керівника Південно-Західної залізниці Олексія Кривошишина та його оточення, які приносять багатомільйонні збитки державному бюджету.

У звіті про освоєння грошових коштів, визначених у плані підготовки залізнично-автомобільного мостового переходу через Дніпро до проведення в Україні фінальної частини чемпіонату Європи 2012 року з футболу, сказано, що в жовтні 2010 року було витрачено державних коштів 1,064 млрд. гривень на автомобільну розв'язку на Лівому березі Дніпра – об'єкт, якого в реальності не існує.

– Насправді ж Дарницький залізнично-автомобільний мостовий перехід через Дніпро «будували» більш як 8 років, за цей час Південно-Західна залізниця витратила близько 11 млрд. гривень, – стверджує Микола Іваненко й показує висновки спеціалізованої експертизи від 18 серпня 2006 року, якими передбачено, що Південно-Західна залізниця має компенсувати ТОВ «Люксекспрес-ІІ» 200 мільйонів гривень.

Микола Іваненко показує нам документ за підписом заступника начальника Шевченківського РУ ГУ МВС України в м. Києві полковника міліції Грінцевича І.П., в якому зазначається, що «в ході проведення перевірки встановлено, що згідно з проектом зведених витрат та зведених кошторисних розрахунків від 04.04.2007 року № 06-374 вбачається, що для вирішення майнових питань з ТОВ «Люксекспрес-ІІ», ДТГО «Південно-Західна залізниця» заплановано виплатити товариству збитки в розмірі 100 000 000 грн., із загальної кошторисної вартості та 100 000 000 грн. інших витрат. На сьогоднішній день грошові кошти службовими особами ДТГО «Південно-Західна залізниця» витрачені на інші потреби, але не за цільовим призначенням. Враховуючи викладене, в діях службових осіб ДТГО «Південно-Західна залізниця», вбачаються ознаки злочину, передбаченого ст. 364 КК України».

– Хочу звернути вашу увагу, що після втручання тодішнього міністра внутрішніх справ України В.Захарченка начальник Шевченківського РУ ГУМВС України в м. Києві Грінцевич І.П. через 20 днів в своєму листі на мою адресу різко змінює свою думку та зазначає: «За результатами розгляду звернення було ухвалено рішення про відмову в порушенні кримінальної справи на підставі п.2 ст. 6 КПК України».

Є кошторис, встановлений державою, на момент проектування моста. Є висновки експертизи, яка визначала кошторис нового моста, визначила, що треба виплатити моїй компанії компенсацію в зв'язку з необхідністю будівництва розв'язки. Йшов 2006 рік, коли Віктор Янукович був прем'єром, а замовником будівництва розв'язки – Олексій Кривописин, начальник Південно-Західної залізниці. І вони домовилися між собою, а гроші, які мали виплатити товариству «Люксекспрес-ІІ», пропустили через свої схеми. Що вони зробили? У 2006 році, в грудні, взагалі не виплатили заробітну платню будівельникам, які споруджували міст і працівникам залізничного транспорту. А натомість створили низку компаній, які ніби-то не могли будувати, бо земля, мовляв, самочинно захоплена компанією «Люксекспрес-ІІ» і ніби-то це потягло за собою великі збитки. І ніби-то оплатили ці збитки з тих грошей, що мали йти на компенсацію тому самому «Люксекспрес-ІІ». Йшлося про 550 мільйонів гривень, що на той час становило 125 мільйонів доларів, з яких 200 мільйонів гривень (35 мільйонів доларів) були заплановані для виплати компенсації товариству «Люксекспрес-ІІ». Але тими грошми, які мали піти на компенсацію нашій компанії, вони виплатили заробітну платню мостобудівельникам і залізничникам. Мало того, що вони ухвалили рішення зруйнувати мою компанію й красти мої гроші, вони ще хотіли, щоб я зруйнував її власними руками, за свій же рахунок, тобто сам демонтував усі споруди, які збудував як інфраструктуру компанії.

Як законслухняний громадянин, я звернувся з листом до міністра юстиції України Олени Лукаш, в якому попросив дати роз'яснення, як можна виконати таке рішення суду, оскільки, по-перше, це моя власність, що підтверджується рішенням Дніпровського районного суду м. Києва від 2004 р. та додатковим рішенням Дніпровського районного суду м. Києва від 2012 р., що встановлює юридичний факт, а по-друге, це – іпотека, тобто застава для банку під мою позику. А як можна демонтувати майнову заставу банку?! Відповіді, зрозуміло, ніхто мені не дав. Просто прислали судових виконавців з нарядом міліції, бульдозери й безжалюбно зрівняли всю мою компанію із землею...

– Але ж тепер в Україні змінилася влада. Чи немає бажання повернутися туди, щоб справедливість восторжествувала? – запитуємо.

Прихватація по-українськи – в дії. Микола Іваненко на тлі зруйнованих будівель своєї компанії

– Справедливість не восторжествує, – сумно каже Микола Іваненко. – Як тільки я з'явлюся на території України, мене або в'ють, або посадять. Тому що ця влада не зацікавлена в розслідуванні злочинів влади попередньої. Я особисто знаю генерального прокурора Віктора Шокіна. Це махровий корупціонер, який повинен не просто піти з посади, а сидіти в тюрмі. І я цього добиватимуся. Є стаття кримінального кодексу, яка передбачає покарання чиновника за бездіяльність, яка потягла за собою тяжкі наслідки.

Крім того, що ми звернулися до Європейського суду з прав людини, ми подали позов до суду тут, в Америці. Прем'єр Яценюк є правонаступником, він має певні обов'язки після «урядування» Азарова. Точно так само генпрокурор Віктор Шокін має певні обов'язки після Пшонки. Але ані перший, ані другий навіть пальцем не ворухнули, аби розібратися в моїй справі. Вони зайняли тим самим, чим займався Янукович, – власним збагаченням. Перебуваючи на території США, ми з дружиною подали позов проти високопосадовців минулої та теперішньої влади, які скоїли злочин проти нас. Суд Нью-Йорка надіслав до Міністерства юстиції України виклик до суду, на який ми отримали відповідь: оскільки це чиновники державної влади, то відповідати повинна держава Україна. Сьогоднішня чинна влада України готова підставити Україну, тільки б це не торкнулося персонально Януковича, Азарова, Шокіна, Яценюка та інших, які вступають як відповідачі. Іншими словами, за злочини високопосадовців, як минулої, так і теперішньої влади відповідатимуть пересічні

громадяни, які справно сплачують податки до бюджету України.

У мене складається враження, що між новою й старою владами існує домовленість про те, щоб не чіпати попередній уряд Азарова-Януковича. Інакше як пояснити, що жодної особи не було притягнуто до відповідальності навіть за вбивство людей на Майдані. Кажуть, що «зникли» всі докази злочинів, але не в моєму випадку, бо я встиг вивезти за кордон усі документи-докази розправи над моєю компанією...

– Як реагували чиновники українських судових інстанцій, коли ви показували їм ці папери?

– Вони їх не помічали. Жодного судового засідання не відбулося без перерви. Починається судове засідання, на кожне звинувачення я представляю документ з підписами й печатками, судді, зайшовши в глухий кут, переглядаються між

небезпечних соціальних лих, а заходи, що нібито вживаються для її подолання з боку держави, не дають жодних результатів. Це значною мірою пояснюється тим, що діяльність органів, уповноважених вести боротьбу з корупцією, зосереджено переважно на виявленні правопорушень серед державних службовців середньої ланки. Жодного ж посадовця вищого рівня з кола минулої влади так і не притягнуто до кримінальної відповідальності. Більше того, якщо й порушено кримінальну справу, то злочинцям ніби під замовлення дають «зелене світло» й вільно відпускають за кордон.

Оновлені корупційні схеми продовжують діяти в Україні з новою силою. Нині корупція становить загрозу національній безпеці та є однією із серйозних перешкод на шляху розвитку країни. Українська влада практично нічого не може пред'явити суспільству як доказ

Справа Миколи Іваненка набрала розголосу. І Петро Порошенко, і Арсеній Яценюк знають про ситуацію довкола ТОВ «Люксекспрес-ІІ». Як і Генеральний прокурор України Віктор Шокін. А Микола Іваненко знає Віктора Шокіна 30 років.

– Він добре знав моїх батьків (у моїх батьків спільний професійний стаж у системі прокуратури – 75 років), багато разів бував у мене на фірмі, я не раз і не два спілкувався з ним. Незважаючи на те, що Шокін особисто знає про те, що моя компанія працювала до двох років на законних підставах, що всі будівлі було побудовано у відповідності з вимогами законодавства, він закрив на це очі, й жодну особу, яка порушила мої права і скоїла злочин по відношенню до мене, досі не притягнуто до відповідальності. Я знаю, хто і скільки взяв грошей. Знаю, хто з керівництва Генеральної прокуратури взяв гроші, знаю суму і знаю, куди ці гроші вкладали, але говорити не хочу, хочу отримати рішення американського суду та порушення кримінальної справи відносно посадових осіб нинішньої влади, і тоді я все розкажу...

– Але чому тоді Петро Порошенко тримає Віктора Шокіна на цій посаді?

– Вони пов'язані давньою дружбаю. Шокін був у нього начальником служби безпеки, їх також пов'язують фінансові відносини, і Шокін виконуватиме будь-яку вказівку Петра Порошенка.

– Що буде далі, якщо після вашого позову в США буде ухвалено позитивне рішення?

– Рішення представлять уряду України для виконання. Якщо ним знехтують, візьмуться за це маршал, буде арештовано певні активи Української держави за кордоном...

Я скажу вам чесно, хоч, щоб мої гроші працювали на економіку США, якщо Україна не хотіла й не хоче, щоб я працював на економіку України. Ця країна дала можливість моїм дітям закінчити тут школу й взялася нам допомагати, то нехай мої гроші, мої знання, мій досвід працюють на благо цієї країни. Я вам більше скажу, мій син, який виріс в Україні, хоче піти в американську армію – на знак вдячності цій країні, яка дала нам прихисток, а рідна батьківщина проїхалась по нашій долі бульдозерами з озброєним нарядом міліції.

Ці милі люди (Микола Іваненко та його дружина Лариса, яка 20 років викладала право в Київському Національному торгівельно-економічному університеті, кандидат юридичних наук, доцент) сидять у нашому помешканні в Квінсі й розповідають нам про свою одісею. Вони вирвалися з того пекла, побоюючись за своє та своїх дітей життя. В руках у них були валізи, а в кишенях – кілька сот доларів. Все інше вони вклали у свій бізнес, який безжалюзна рука диктатури жорстоко розчавила. Вони повірили в справедливість, коли український народ висипав на Майдан, й були ладні повертатися в рідну Україну. Але на зміну одним держимордам прийшли інші, ще більш цинічні й більш підступні. Їм не болить Україна, вони не дбають про справедливість, про синів і дочок України, які ось вже «п'ятою хвилею» тиняються світом, шукаючи щастя-долі. Запущена диктатурою Януковича ланцюгова реакція беззаконня триває. І коли вона зупиниться – не знає ніхто.

**Катерина Кіндрась,
Валентин Лабунський**

В УКРАЇНІ

ФАРС У ПАРЛАМЕНТІ:
АРСЕНІЙ ЯЦЕНЮК
ЗАЛИШАЄТЬСЯ
ПРЕМ'ЄРОМ

Верховна Рада України не відправила 16 лютого уряд Арсенія Яценюка у відставку. «За» висловлення недовіри Кабінету міністрів проголосувало лише 194 депутата при необхідних 226. Хоч перед голосуванням парламент визнав діяльність уряду за рік незадовільною.

Депутат від Блоку Петра Порошенка (БПП) Мустафа Наєм вважає, що провал голосування за відставку уряду Арсенія Яценюка був заздалегідь спланованим. «Провал голосування за відставку уряду – це результат змови олігархів – Ріната Ахметова, Ігоря Коломойського та Сергія Львовича, з одного боку, і Петра Порошенка та Арсенія Яценюка, з іншого», – написав М.Наєм і додав: «Те, що відбулося сьогодні в залі, та події минулого тижня були добре зрежисованою виставою, в якій роль вимушеної жертви зіграв генпрокурор Віктор Шокін».

«За інформацією, яка почала надходити відразу після голосування, цей сценарій було узгоджено ще напередодні. Кількість голосів за відставку Арсенія Яценюка ретельно калібрували відповідними дзвінками з адміністрації президента й оточення прем'єр-міністра», – зазначив Наєм. За його словами, засідання фракції БПП за участю президента і прем'єр-міністра, яке відбулося в понеділок, було «виставою, якій відводилася відволікаюча роль для тих, хто повірили, що керівництво країни готове до перезавантаження». «При всій великій повазі до багатьох своїх колег, які віддали свої голоси за відставку уряду, їх використали. Протягом дня кількість голосів БПП за різні законопроекти коливалася від 110 до 127. За відставку Арсенія Яценюка проголосувало 97 депутатів БПП», – підкреслив він.

«Тридцять голосів наших колег зникли в найвідповідальніший момент. Хто ці люди, ви можете подивитися на сайті парламенту, це не останні люди у фракції. Повірити, що це сталося випадково, без узгодження з адміністрацією президента і керівництвом фракції, навірно й нерозумно», – додав Наєм. «А сьогоднішнє засідання вже не залишило сумнівів у тому, що жодного бажання будь-що міняти в цьому болоті немає ані на Банковій, ані на Грушевського. Зона комфорту притупила від-

чуття реальності. Що з усім цим робити, ми подумаємо. Поганий досвід – теж досвід; на щастя, нас швидко вчать», – заявив депутат.

ХТО І ЯК ГОЛОСУВАВ
ЗА ВІДСТАВКУ
А.ЯЦЕНЮКА

Для відставки уряду Арсенія Яценюка Верховній Раді забракло 32 голоса. Результати поіменного голосування за резолюцію недовіри уряду оприлюднено на сайті парламенту.

Так, із 136 народних депутатів Блоку Петра Порошенка «за» відставку уряду проголосувало 97 обранців, утрималися 10, не голосували 10, відсутніх 19. Із 43 депутатів «Опоблоку» проголосувало 8 нардепів, зокрема Юрій Бойко та Юлія Львовичка. Наталія Королевська голосувала проти відставки Кабінету міністрів на чолі з Яценюком. Також за відставку уряду проголосувало 28 із 51 позафракційного депутата. Спікер Гройсман утримався.

Щодо фракції Радикальної партії Ляшка, то за недовіру уряду проголосувало 15 із 21 нардепа.

За відставку уряду проголосувала фактично вся фракція Самопоміч: 25 із 26. «Воля народу» в більшості своїй не підтримала відставку уряду: «за» 6 з 20 членів цієї групи. Із 19 депутатів фракції «Батьківщина» 15 проголосували за недовіру, в тому числі й лідер фракції Юлія Тимошенко. Із присутніх у сесійній залі соратників Тимошенко не голосував за відставку Яценюка лише Ігор Луценко. Не голосували група «Відродження» та фракція Народного фронту.

Лідер фракції «Блок Петра Порошенка – Солідарність» Юрій Луценко закликав після голосування до створення нового уряду, незважаючи на те, що перед цим резолюцію про недовіру нинішньому уряду не було ухвалено. Луценко, виступаючи перед журналістами, заявив, що хоча його результати не призвели до відставки уряду, та засвідчили, що уряд вже не має підтримки парламенту й не зможе проводити закони. «Відповідальність за зміни в уряді цілком лежить на прем'єр-міністрах. Арсеній Яценюк має кілька варіантів: або піти у відставку разом із усім урядом, або піти на переговори з керівниками парламентських фракцій і створити цілком новий уряд, який працював би новими методами», – сказав Ю.Луценко.

«БАТЬКІВЩИНА»
ВИХОДИТЬ З КОАЛІЦІЇ

Фракція «Батьківщина» заявила про вихід з парламент-

ської коаліції. Про це на брифінгу повідомила лідер фракції Юлія Тимошенко. Вона зазначила, що таке рішення було ухвалено 17 лютого вранці на засіданні фракції.

За словами Ю.Тимошенко, 16 лютого під час голосування у Верховній Раді за відставку уряду «відбулися екстраординарні події, коли все таємне стало явним». «Фракція «Батьківщина» сьогодні на своєму вранішньому засіданні прийняла єдино можливий крок – вихід із коаліції», – наголосила вона.

Як сказала Тимошенко, ситуація, яка є сьогодні в Україні, є наслідком правління «тіньової кланово-політичної коаліції». «Тому фракція партії «Батьківщина» вважає неприпустимим продовження перебування у цій зграї, яка насправді не має жодного шансу, тому що не хоче провести реформи, захистити Україну, перезавантажити наше життя», – наголосила вона.

Ю.Тимошенко закликала всіх народних депутатів, які мають відповідальність перед суспільством, залишити коаліцію. Також Тимошенко закликала всіх активних людей зробити все для повного перезавантаження «політичної ситуації в Україні». На її думку, «якщо вчасно не перезавантажити політичний процес, якщо вчасно не відсторонити від управління країною кланово-політичний консенсус, то тоді ситуація в суспільстві може вийти з-під контролю». «Якщо виникнуть неконтрольовані повстання в Україні, в тому числі включаючи кількість зброї, яка є на руках сьогодні у людей, то ми просто можемо втратити країну», – підкреслила Тимошенко. Вона закликала українців не допускати жодних «революційних та повстанських дій, які можуть призвести до втрати нашої держави».

ВІДСТАВКА В.ШОКІНА –
ВІДВОЛІКАЮЧИЙ МАНЕВР
БАНКОВОЇ

Генеральний прокурор України Віктор Шокін написав заяву про відставку. Про це повідомило джерело в Генеральній прокуратурі.

У вівторок, 16 лютого, президент Петро Порошенко закликав прем'єр-міністра Арсенія Яценю-

ка й генпрокурора Віктора Шокіна піти у відставку. Порошенко відзначив досягнення Шокіна у впровадженні важливих реформ, однак констатував, що ГПУ «не змогла заручитися довірою суспільства». «І саме тому на порядку денному стоїть питання про відставку генпрокурора», – пояснив він.

Українські політологи відзначають, що відставка Шокіна – це відволікаючий маневр Банкової з метою зберегти при владі уряд Яценюка, який разом з адміністрацією Президента поділив сфери діяльності в країні й використовує владу, аби трансформувати її у великі гроші для владомоців.

В.ГРОЙСМАН ТАКИ
ПРОТИСНУВ ЗАКОН «ПРО
ПАРТІЙНУ ДИКТАТУРУ»

Верховна Рада України ухвалила в цілому закон №3700, який дозволить партійним лідерам виключати кандидатів у депутати з виборчих списків вже після виборів. За це рішення проголосувало 236 депутатів.

Цей документ було подано лідерами всіх фракцій коаліції, а також Олегом Ляшком. Загалом до цього результативного голосування Гройсман ставив це питання на розгляд у тому чи іншому вигляді декілька десятків разів протягом кількох місяців, однак знайти достатню кількість голосів досі ніяк не вдавалося.

За словами депутата від БПП Сергія Лещенка, основною причиною наполягання влади на цьому законі є бажання виключити з виборчого списку БПП Андрія Богдана – адвоката Геннадія Корбана. Наразі Богдан є черговим кандидатом на потрапляння до парламенту, що не дає змоги жодному депутату покинути фракцію БПП, наприклад, для переходу в уряд. Тепер цей закон дозволить Блоку Петра Порошенка виключити Богдана зі списку.

Низка депутатів, зокрема група «Єврооптимісти», виступали категорично проти ухвалення цього закону, зауважуючи, що він принесе в політику диктатуру партійних лідерів.

ВІТАЛІЙ КАСЬКО
ПОДАВ У ВІДСТАВКУ

Заступник Генерального прокурора України Віталій Касько на прес-конференції в понеділок, 15 лютого, заявив, що подає у відставку. Своє рішення він аргументував неможливістю працювати в Генеральній прокуратурі. За його словами, керівництво перетворило ГПУ на орган, де на перший план виходить кругова порука, а будь-яка спроба змінити ситуацію

всередині відомства показово переслідуються.

«Тут діють не право та закон, а свавілля й беззаконня, а ключові позиції в Генпрокуратурі, дедалі більше займають вихованці послідовників сумнозвісного Пшонки. За ширмою начебто формально реформованого органу ховається опікунство», – підкреслив Касько й повідомив, що останньою краплею для його відставки стала ліквідація генпрокурором Віктором Шокіним слідчого управління Генеральної інспекції та виведення прокурорів Держінспекції зі штатного розкладу. Рапорт про відставку Віталія Каська генеральний прокурор України В.Шокін ще до своєї відставки задовольнив.

Касько заявив, що має намір повернутися до адвокатської практики й діяльності в сфері кримінальної юстиції.

Посол США в Україні Джефрі Пает заявив, що відставка Каська зупинить поступ реформ в Україні.

ФІЛЬМ ДО 2-Ї РІЧНИЦІ
РОЗСТРІЛУ НЕБЕСНОЇ
СОТНІ

Учетвер, коли цей випуск «Нової газети» вже вийде в світ, в київському кінотеатрі «Жовтень» відбудеться прем'єра документального детективу Володимира Тихого та творчого об'єднання BABYLON'13 «Бранці». Головним героєм фільму є учасник Майдану студент-біолог Сашко Клочко. Він намагається розшукати полоненого ВВ-шника і дізнається несподівану таємницю про події Майдану.

Робота над фільмом почалась у липні 2014 року під час з'їзду родин Небесної сотні. Анімаційну частину «Бранців» створили Анатолій Лавренишин та Анастасія Тиха. У фільмі також лунає музика Антона Байбакова та гурту «Океан Ельзи».

Київська прем'єра «Бранців» приурочена до 2-ї річниці лютевих подій 2014-го року. 20-23 лютого знімальна група та герої фільму проведуть серію допрем'єрних показів у Харкові, Львові та Івано-Франківську.

З 25 лютого «Бранці» виходять у загальнонаціональний прокат.

За повідомленнями українських видань та інформаційних агенцій

АМЕРИКА В ОСОБАХ

Катерина Кіндрась,
власний кореспондент
«Нової газети» в Америці

Антонін Грегорі Скаліа народився 11 березня 1936 року в Трентоні (штат Нью-Джерсі). Коли йому було 5 років, його родина переїхала до Нью-Йорка. Тут він ходив до муніципальної початкової й католицької середньої (Xavier High School) шкіл. Вищу освіту здобув у Джорджтаунському та Фрібурзькому (Швейцарія) університетах, отримавши ступінь бакалавра права в знаменитій Гарвардській правничій школі.

10 вересня 1960 року Антонін Скаліа одружився на Морін Маккарті. В шлюбі в них народилося дев'ятеро дітей – Енн Форест, Юджин, Джон Френсіс, Кетрін Елізабет, Мері Клер, Пол Дейвід, Метью, Кристофер Джеймс і Маргарет Джейн.

З 1961 по 1967 роки він працював приватним юристом, а в 1967 році став професором права Університету штату Вірджинія. Потім працював в адміністраціях президентів Річарда Ніксона й Джеральда Форда (в останній – заступником Генерального прокурора США). З 1982 року й до призначення до Верховного суду США був суддею Апеляційного суду в окрузі Колумбія.

Скаліа було призначено суддею Верховного суду США ще президентом Рональдом Рейганом у далекому 1986 році й він пропрацював ним до самої смерті.

З дев'яти суддів, що входять до складу Верховного суду США, Антонін Скаліа (перший, до речі, з членів Верховного суду американський італієць) найдовше з усіх пропрацював на цій посаді. Він дотримувався консервативного підходу в трактуванні Конституції й вважався одним з найвпливовіших правників у Верховному суді.

«Майже 30 років Антонін Скаліа був особистістю, більшою ніж посада, яку він обіймав. Близький розум правника, енергійний стиль та гостре слово дозволили йому стати на той рівень, з якого до його порад прислухалася вся Америка. Він вплинув на ціле покоління суддів, юристів, студентів правничих шкіл і залишив відчутний слід у нашій правовій системі. Сьогодні ми віддаємо шану його надзвичайному служінню нашій нації й пам'ятаємо одну з най-

визначніших правових постатей нашого часу», – сказав у зв'язку зі смертю Антоніна Скаліа Президент США Барак Обама.

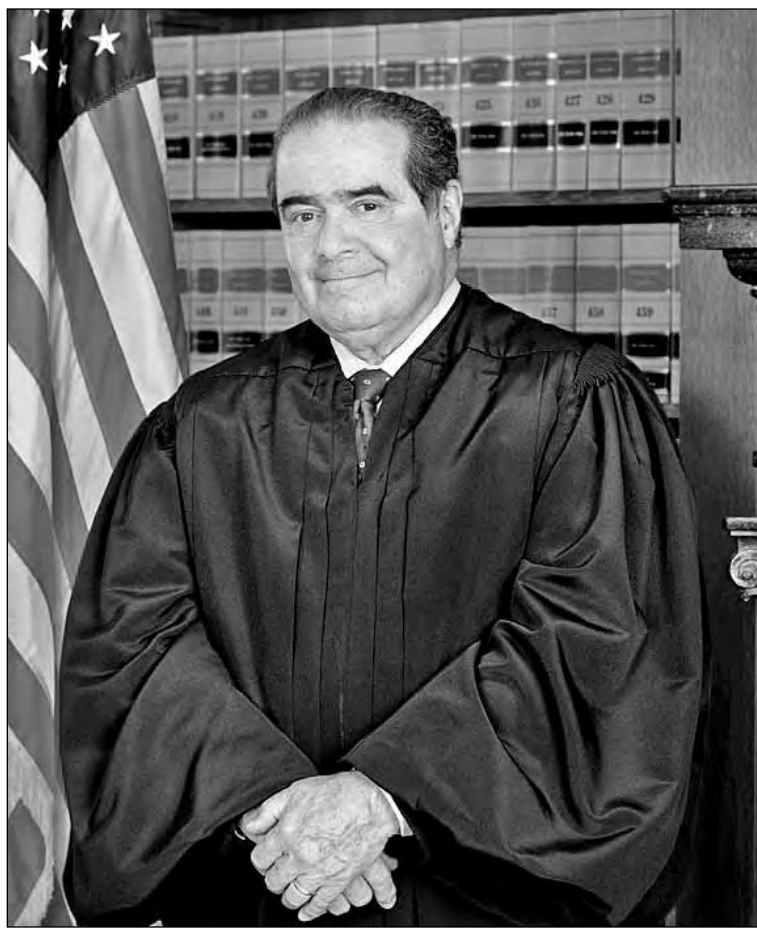
Втім, смерть Скаліа може стати причиною політичної кризи в країні. Суддю Верховного суду номінує Президент, але затверджує Сенат. Барак Обама заявив, що вже найближчим часом виконає свій конституційний обов'язок і номінує на місце Скаліа іншу кандидатуру. Республіканці ж у Конгресі негайно відповіли, що відхилять усі пропозиції Обами. На їхню думку, суддю повинен номінувати вже наступний президент, обраний восени. У разі ухвалення такого рішення місце одного з суддів залишатиметься вакантним протягом незвично тривалого часу. Консерватори сподіваються, що на президентських виборах в листопаді перемаже республіканець, який запропонує кандидатуру судді, що дотримуватиметься, подібно Скаліа, консервативних переконань. Це дозволило б зберегти незначну консервативну більшість, існуючу нині у Верховному суді.

Скаліа помер уві сні на ранчо поблизу містечка Шафтер на заході Техасу, куди він приїхав на полювання. Кажуть, що перед тим, як лягти спати, він скаржився друзям, що кепсько себе почуває. Судмедексперти стверджують, що суддя помер природньою смертю.

Антонін Скаліа був одним з найвідоміших прихильників так званого «оригіналізму» – консервативної юридичної філософії, згідно з якою значення Конституції США закріплено первісно й не може змінюватися з плином часу.

У 2008 році він очолював групу з п'яти суддів, котрі з перевагою в один голос ухвалили рішення у справі «Геллер проти округу Колумбія», яке підтвердило право американців на володіння вогнепальною зброєю.

Протягом своєї кар'єри він був непримиренним противником абортів (у самого Скаліа було дев'ятеро дітей) і сексуальних меншин, яких вважав породженням сатани. Він не втомно писав «особливі думки» з цих питань, не підбира-

СУДДЯ, ЯКИЙ СПРАВЕДЛИВІСТЬ СТАВИВ НАД ПОЛІТКОРЕКТНІСТЮ

13 лютого помер суддя Верховного суду США Антонін Скаліа

Крісло, в якому засідав Антонін Скаліа, задратовано нині чорною траурною стрічкою – Америка зі скорботою й вдячністю згадує суддю, який ставив справедливість над політкоректністю

Після смерті Антоніна Скаліа у Верховному суді США залишилось четверо суддів, які схилиються до консервативного боку і ще 4, які мають більш ліберальні погляди. Як очікується, Обама запропонує кандидатуру поміркованих поглядів, хоч республіканці в Конгресі нагадують, що раніше, коли Обама номінував, скажімо, таку постать як Соня Сотомайор, він насамперед думав про ліберальні переконання кандидатики і не зважав на її попереджене ставлення до білих американців (вона демонструвала расизм під час розгляду справи білих пожежників у Нью-Гейвені (штат Коннектикут).

ючи при цьому політкоректних фраз. Він взагалі ставив політкоректність нижче справедливості, а тому виступив проти рішення Верховного суду, який відхилив прохання білошкірої студентки розглянути практику, коли чорношкірі студенти мають перевагу перед білошкірими при всіх інших рівних показниках, заявивши, що це, мовляв, прерогатива судів інших інстанцій. Цю расистську по своїй суті практику започаткував Білл Клінтон в бутність свою президентом. В такий спосіб він віддячував чорношкірій Америці за голоси під час президентських виборів і спокутував гріх білих американців перед чорними.

Антонін Скаліа ж вважав інакше. Він не ділив людей на чорних і білих, а тому жодних переваг першим чи другим під час вступу й навчання в коледжах чи університетах не визнавав. Вже перед самою смертю він виступив з різкою заявою, яка шокувала прибічників політкоректності. Скаліа порадив чорношкірим студентам, які не можуть осягнути науки у престижних університетах через свої обмежені здібності, йти до нижчих навчальних закладів, де їм буде легко й комфортно вчитися. Ці поради судді, хоч він говорив правду, викликали бурю обурення в середовищі лібералів.

Втім, помиляється той, хто думає, що у Верховному суді Антонін Скаліа відстоював виключно інтереси консерваторів. Ні, він служив тільки закону, й справедливості була для нього понад партійними інтересами. Його незалежність і прямота негативно позначилися на зусиллях консервативних політиків використати Верховний суд для просування ключових інтересів своєї політики. Незважаючи на успіх президентів Рейгана й Буша в призначенні консервативних суддів до Верховного суду, нова консервативна більшість не усунула ключові прецеденти, які не подобалися Республіканській партії. Після свого призначення до Верховного суду Скаліа розглядав консервативними

політиками як «рятівник, який приведе їх на обітовану землю обмежувального тлумачення», проте його філософія й непідкупність зробили Скаліа незручним для республіканців лідером консервативної більшості Верховного суду. Протягом майже 30 років у Верховному суді він був захисником текстуалізму в статутній інтерпретації та оригіналізму – в галузі конституційного тлумачення. Він був суворим захисником повноважень виконавчої гілки влади, вважаючи, що президентська влада повинна мати першорядне значення в багатьох напрямках. Він обстоював принцип розділення гілок влади й нікому не дозволяв втручатися в діяльність Верховного суду. Він виступав з особливими думками в багатьох справах і часто жорстко критикував більшість Верховного суду в різкій формі. Але що б він не робив, завжди думав, що прийшов до Верховного суду служити не політичним кланам і партійним босам, а Феміді й своєму народові. Крісло, в якому засідав у Верховному суді Антонін Скаліа, нині задратоване чорною стрічкою. Біля відомої будівлі з колонами у Вашингтоні, де розташовується Верховний суд США, приспущено державний прапор. Америка зі скорботою і вдячністю згадує суддю, який справедливість завжди ставив понад усе – навіть понад політкоректністю.

В АМЕРИЦІ

ВАШИНГТОН ОСУДИВ
РОСІЙСЬКІ ПОВІТРЯНІ
УДАРИ ПО ШПИТАЛЯХ
ТА ШКОЛАХ

Сполучені Штати осудили російські повітряні удари по шпиталях та школах у Сирії, внаслідок яких 15 лютого загинуло щонайменше 50 цивільних громадян, серед яких медики, вагітні жінки та діти.

Авіаудари на півночі Сирії по п'яти шпиталях і двох школах в районах Халеб та Ідліб Організація Об'єднаних Націй назвала «грубим порушенням міжнародного права». Генеральний секретар ООН Пан Гі Мун заявив, що ці удари «кидають тінь на зобов'язання», зроблені Росією минулого тижня щодо перемир'я в Сирії.

Держдепартамент США зазначив, що такі руйнівні удари з повітря, як стверджують очевидці, були «навмисно спрямовані по цивільних об'єктах». Ці дії, як наголошено в Держдепартаменті, «ставлять під сумнів готовність Росії або її здатність допомогти зупинити триваючу жорстокість сирійського режиму проти власного народу».

Раніше чільний представник міжнародної неурядової організації «Лікарі без кордонів», яка керує одним із розбомблених шпиталів у місті Маарат-ан-Нууман, Меґо Терзян заявив, що в організації мають підстави вважати, що удари здійснили саме російські військово-повітряні сили. Група спостереження за правами людини в Сирії теж повідомила з посиланням на свої джерела, що по цьому шпиталю вдарили російські літаки.

ОБАМА НОМІНУЄ НОВОГО
СУДДЮ ВЕРХОВНОГО
СУДУ, ПОПРИ СПРОТИВ
КОНГРЕСУ

Білий дім повідомив, що президент США Барак Обама, попри спротив республіканців, планує призначити нового суддю Верховного суду США на місце померлого 13 лютого Антоніна Скалія, судді консервативних переконань. Про це повідомила прес-служба Білого дому.

Лідери республіканців у Сенаті, який затверджує подану президентом кандидатуру до Верховного суду, заявили, що відхилять усі пропозиції Барака Обами, бо на їхню думку, суддю має номінувати вже наступний президент.

Прес-секретар Білого дому Ерік Шульц назвав заяви республіканців «блефом». А кандидат від демократів на президентських виборах Гілларі Клінтон назвала неприпустимим блокування кваліфікованої кандидатури з політичних причин.

Після смерті Антоніна Скалія у Верховному суді США зберігається паритет – четверо суддів, які схильються до консервативного боку і ще 4, які мають більш ліберальні погляди. Як очікується, Обама запропонує «помірквану» кандидатуру.

У ДЕРЖАВНОМУ
ДЕПАРТАМЕНТІ
ПІДТРИМАЛИ ВІДСТАВКУ
ВІКТОРА ШОКІНА

Державний департамент США підтримав рішення про відставку Генерального прокурора України Віктора Шокіна. Про це йдеться в коментарі речника Держдепу Марка Тонера.

«США вітають цей крок, це відновить довіру до правоохоронного органу та свідчить про бажання влади України здійснювати реформи», – сказав М. Тонер.

Також, за його словами, США уважно стежать за подіями у Верховній Раді України й закликають політичні партії та лідерів поставити на перший план інтереси країни.

Нагадаємо, що з 15 лютого виконуючим обов'язки генерального прокурора України є Юрій Севрук.

Торкаючись спроб відправити уряд А.Яценюка у відставку, колишній посол США в Україні Стивен Пайфер зауважив, що у Вашингтоні є певні очікування щодо діяльності українського уряду, але хто повинен очолювати Кабмін – це вибір українського народу.

«Американський уряд не є в такій позиції, щоб обирати кандидатів. Кого б вони хотіли бачити – це людину, яка має сильний реформаторський підхід, яка може уникнути довготривалої політичної кризи, щоб уряд та президентська адміністрація могли проводити реформи. Звісно, я думаю, американський уряд внутрішньо має певні побажання, втім, в уряді США також добре розуміють, що подібні питання, в перше чергу, мають вирішувати самі українці», – заявив колишній посол США в Україні.

США НАДАДУТЬ
УКРАЇНІ ОБЛАДНАННЯ
Й ТЕХНОЛОГІЇ ДЛЯ
ЗАХИСТУ КОРДОНУ

США нададуть Україні сучасні системи контролю за лінією кордону: перші зразки вже проходять митний огляд в Україні. В

концерні «Укроборонпром», який є партнером проекту, заявляють про готовність налагодити спільне зі Сполученими Штатами виробництво подібного обладнання в Україні. Прихильники військової допомоги Україні в Конгресі США не виключають кооперації з Україною у виробництві озброєнь, аж до крилатих ракет малої дальності. Частина ж українських експертів вважають рівень українсько-американської співпраці недостатнім через перешкоди та побоювання з боку Білого дому, й очікують, що ситуація зміниться на краще тільки після президентських виборів у США.

Американські системи прикордонного контролю в автоматичному режимі дозволяють бачити будь-які пересування людей, транспортних засобів чи суден у прикордонній смузі та зводять до мінімуму людський фактор. Українська прикордонна служба, маючи таке обладнання, ефективніше контролюватиме кордони й отримає змогу формувати більш концентровані підрозділи для контролю за лінією кордону. Співпраця зі США в цьому проекті передбачає не лише постачання готових систем, а й їхнє збирання в Україні на основі американських технологій. Виробничу складову забезпечують потужності «Укроборонпрому» в Хмельницькому, Тернополі та Києві.

ПЕНТАГОН НЕ ПЛАНУЄ
ПРОВІДИТИ НАЗЕМНУ
ОПЕРАЦІЮ В СИРІЇ

У американської влади немає планів проведення наземної операції проти бойовиків терористичного угруповання «Ісламська держава». Про це 16 лютого заявив офіційний представник Держдепартаменту США Марк Тонер. «У США немає планів проводити наземну операцію в Сирії», – сказав він.

Тонер також зазначив, що стратегія США не змінилася і, як і раніше, полягає в завданні ударів з повітря та підтримки місцевих сил визволення Сирії, які борються з режимом Башара Асада.

Раніше Міністерство оборони США заявило про готовність Саудівської Аравії і Об'єднаних Арабських Еміратів (ОАЕ) послати спецназ до Сирії, однак сам Пентагон, як заявив його речник, наземної операції в Сирії не планує.

APPLE ПРЕДСТАВИТЬ
НОВІ I-PHONE ТА I-PAD

15 березня компанія Apple планує представити нові моделі iPhone та iPad. Продажі мають розпочатися вже наступного тижня після презентації.

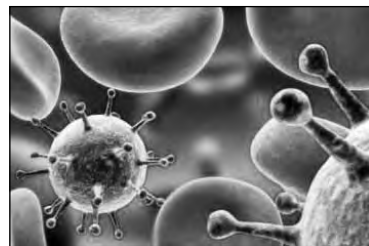
Apple запропонує новий чотирьохдюймовий варіант із серії «п'ятих айфонів», замість 5s, і також новий iPad Air. Оновлений варіант телефону має задовольнити попит серед тих клієнтів Apple, які хочуть отримати швидші та сучасніші пристрої, але не вподобали значно більші за розміром iPhone 6s та 6 Plus.

У першому кварталі цього фінансового року компанія зареєструвала найнижче зростання продажів, відколи Apple почали продавати свої iPhone у 2007 році.

ЛЕЙКЕМІЮ ПЕРЕМОЖЕНО?

Учені зі штату Вашингтон застосували новий метод лікування раку крові (лейкемії), який дав приголомшливі результати – до 94 відсотків усіх хворих гострою формою лейкемії одужали. Результат не стовідсотковий, але дає величезну надію багатьом хворим. Про це повідомила Американська асоціація розвитку науки (American Association for the Advancement of Science).

Учені, які отримали такі результати, використали так звану Т-клітинну терапію, що різко підвищило імунні можливості організму хворих, серед яких були й такі, яким лікарі відводили лише кілька місяців життя. Приголомшливий успіх американських учених дає надію на те, що лейкемію врешті-решт буде переможено.

GRAMMY-2016: ТРИУМФ
КЕНДРІКА ЛАМАРА

У Лос-Анджелесі 15 лютого відбулася 58-ма церемонія вручення найпрестижнішої музичної премії Grammy. Американський репер Кендрік Ламар отримав її відразу в п'яти номінаціях: «Краща реп-пісня», «Кращий реп-альбом», «Краще реп-виконання», «Краще спільне реп-виконання», а також «Краще музичне відео» – за участь у кліпі Тейлор Свіфт Bad Blood. Більше нього (8) номінацій за одну церемонію отримували тільки Майкл Джексон у 1984 році і Карлос Сантана – у 2000-му. Всього репер був представлений в 11 категоріях.

«Піснею року» визнали композицію «Thinking Out Loud» Еда Ширана. «Записом року» стала «Uptown Funk» Марка Ронсона і Бруно Марса, «Альбомом року» – «1989» відомої американської співачки Тейлор Свіфт. Британська виконавиця Меган Трейнор отримала нагороду як «Найкращий новий артист».

На церемонії нагородження виступили Бейонсе, Адель, Джастін Бібер та інші знамениті виконавці.

ФІЛЬМ ПРО ЄВРОМАЙДАН
«ЗИМА У ВОГНІ» ПОКАЗАЛИ
В КОНГРЕСІ

У приміщенні кінотеатру Конгресу США у Вашингтоні 15 лютого відбувся показ номінованого на премію «Оскар» фільму Євгена Афінеєвського про українську Революцію Гідності «Зима у вогні». Його показ організували спільно Група підтримки українців у Конгресі та посольство України в США.

Посол України в США Валерій Чалий сподівається, що показ цього фільму на такому впливовому майданчику допоможе привернути увагу до України. «Це ще і гордість за свою націю, за те, що це – ми, це – Україна. Це ми показуємо в XXI столітті, як треба стояти на захисті свого майбутнього. І американці, молоді американці, мені вже казали, що ми запитуємо наших політиків: а які ідеали в Америці? Тут йдуть цінності світового рівня. Це не просто вже питання про Україну. Це питання про світ і про те, як у ньому жити. Чи це мирний світ чи це світ, в якому можуть порушувати міжнародний порядок? Чи це світ, в якому добрі сили об'єднуються й захищають своє майбутнє, чи це той світ, де агресор може мати перевагу?» – сказав В. Чалий.

На показ у Конгресі прийшла й колишня ведуча путінського пропагандистського телеканалу Russia Today Ліз Вол, яка заявила про власне звільнення в прямому ефірі на знак протесту проти брехні про події в Україні. На її думку, цей фільм є потужною зброєю у боротьбі з російською пропагандою.

За повідомленнями світових та американських інформаційних агентств

Selfreliance
Ukrainian American Federal Credit Union

**30-тилітній
Мортгедж**

**3.78%
APR***

**Відсотки
змінюються**

Завітайте на нашу веб-сторінку,
або проскануйте "QR code", щоб
дізнатись сьогоднішні мортгедж
пропозиції.

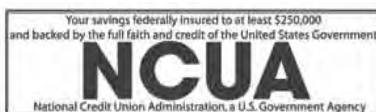
**Згадайте цю рекламу,
отримаєте \$50 знижку за кошт оцінки!****

**Поговоріть з нашими спеціалістами
по мортгеджах, тел 773-328-7500 x283**

302 E. Army Trail Rd., Bloomingdale IL 630-307-0079
5000 N. Cumberland Ave., Chicago IL 773-589-0077
136 E. Illinois Ave. #100, Palatine IL 847-359-5911

Selfreliance.Com
2332 W. Chicago Ave., Chicago IL 773-328-7500

734 Sandford Ave., Newark, NJ 973-373-7839
558 Summit Ave., Jersey City, NJ 201-795-4061
60-C N. Jefferson Rd., Whippany, NJ 973-887-2776

Пропозиція стосується тільки одnorodинних домів або багатоквартирних будинків не більших 4-ох помешкань, коли в одному проживає власник. *На день 9 лютого 2016 р. процентна ставка на 30-річний особистий мортгедж до максимальної суми \$417,000 із 80% позиченої суми порівняльно з вартістю будівлі (LTV) становить 3.78% у річному відношенню (Annual Percentage Rate (APR)); місячні оплати на мортгедж в сумі \$100,000 при вищеподаних умовах вносять \$463.12. Оплата за апликацію \$200, 0 пойнтс. Місячна оплата не включає кошти оплат за податки й страхування дому; коли включити суму податків і страхування, місячна оплата буде вища. **\$50.00 знижка за кошт оцінки (appraisal) буде зарахована як кредит при отриманні мортгеджу (closing). Мортгедж можуть отримати тільки члени кредитівки, що живуть у визначених географічних місцевостях. Умови щодо процентної ставки і вимог можуть змінюватися без попередження. Вимагається оцінка фінансової спроможности і підтвердження кваліфікацій. За докладною інформацією телефонуйте на безкоштовний номер 1.888.222.8571.

IVAN BERNATSKY

Ukrainian Drama Theater of New York

Вистава з нагоди відзначення 202-ї річниці
від дня народження Т.Г. Шевченка.

**"Світе тихий, краю милий,
Моя Україно, за що тебе..."**

Режисер Іван Бернацький
Композитор Тарас Терлецький (Україна)

13 березня (Неділя) 2016 р.
2.30 pm
Український Народний Дім
140 2nd Avenue, NY

спонсори:

Українська Федеральна Кредитова Кооператива "Самопоміч" в Нью Йорку та Український Народний Дім

NEW YORK 2016

HOME EQUITY Line-of-Credit

6 Month Introductory Rate

3.00%
APR*

Кредитна лінія під заклад хати!
До \$150,000. Жодних коштів.
3.00% на перші 6 місяців.

Телефонуйте (973) 471-0700, ext.117

No Closing Costs

1-888-BANKUKE
www.bankuke.com

Principal Office:
851 Allwood Rd.
Clifton, NJ 07012
973) 471 -0700

Botany Village Office:
237 Dayton Ave.
Clifton, NJ 07011
(973) 772-0620

*Rates are effective December 21, 2015 and are subject to change without notice. Offer is for qualified borrowers, subject to credit approval. Limited to primary owner-occupied 1-4 family residences. First or Second Lien Position, up to \$150,000, with a combined Loan to Value (LTV) of 75%. After you have had six (6) complete billing cycles at the fixed rate, rate goes to Prime Rate + Zero (3.25 Prime Rate). Thereafter, the rate will be set monthly, at the highest Prime Rate (as published on the last business day of each month in The Wall Street Journal WSI Prime Rate), subject to rate floor of 3.250% and rate ceiling of 18.000%. Payments do not include applicable taxes and insurance, which, if applicable, will make your payment obligation greater. Offer subject to change. Certain other restrictions may apply.

EAST VILLAGE MEAT MARKET

J. Baczynsky

Найпопулярніший у Нью-Йорку
український м'ясний магазин пропонує
широкий вибір вуджених домашніх ковбас та
свіжовиготовлених гарячих і холодних виробів
української та європейської кухні.

Tel. (212) 228 - 5590

Fax (212) 979 - 6593

E-mail: Eastvillagemeats@hotmail.com

139 2nd Ave. (Bet. 8th and 9th Streets)
NEW YORK, NY 10003

Store Hours
Monday – Thursday 8:00 am – 6:00 pm
Friday 8:00 am – 7:00 pm
Saturday 8:00 am – 6:00 pm

VISA • MASTERCARD • ACCEPTED

СТРАХУВАННЯ НА ЦІЛЕ ЖИТТЯ З ОДНОРАЗОВОЮ ВКЛАДКОЮ

- Одноразова вкладка забезпечує страховку на ціле життя
- У страховому випадку вартість поліси переходить до вигодонабувача без податків

* Доступне не в усіх штатах.

Постійне страхування життя забезпечує захист від моменту набуття чинності контракту до смерті застрахованого. Протягом життя застрахованої особи відбувається накопичення грошової вартості, якою Ви можете скористатися в будь-який час.

Головний офіс (800) 253-9862

ПРОДАЖІ (888) 538-2833

Український Народний Союз, Інк.

2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054 • Загальні інформації – 800-253-9862

www.UkrainianNationalAssociation.org

facebook.com/UkrainianNationalAssociation

БОЖЕ Й ЦІСАРЕВЕ

Російські державні ЗМІ висвітлювали першу зустріч Папи Франциска й Патріарха Кіріла як подію історичного масштабу. Новинне агентство ТАСС навіть вело трансляцію. Але цінність зустрічі полягала не в релігійному прориві: Папа Римський зіграв роль у пропагандистському гамбіті Кремля (ймовірно, мимохить).

Католицька і східно-православна церкви пішли різними шляхами після Великого розколу в 1054 році, причиною якого послужили деякі теологічні й духовні відмінності. Сьогодні віруючих обох церков не так вже й цікавить, чи походить Святий дух тільки від Отця (як вчить православ'я) або від Отця і Сина (так вважають католики). Предметом суперечок є також існування чистилища (католики в нього вірять, православні – ні), але це питання не заважає церквам визнавати одна одну офіційними представниками християнської традиції, а інколи навіть проводити заходи, в яких беруть участь представники обох гілок.

Каменем спотикання між православ'ям і католицизмом, як і 1000 років тому, є питання папської першості. Католики вважають Папу Римського сувереном, тоді як православні вважають, що він повинен бути «першим серед рівних» без влади над усім інститутом Церкви.

Зустріч між Папою Франциском і Патріархом Кірілом на нейтральній території, на летовищі імені Хосе Марті в Гавані, готувалася два роки, але навіть не запустила процес розв'язання цієї проблеми, що приводила до чвар між церквами і робила неможливими зустрічі раніше. Ця зустріч відбулася лише тому, що в 2013 році Папа Франциск зустрівся з Варфоломієм I, патріархом Константинополя і «першим серед рівних» Східної православної церкви. Патріарху Кірілу, який володіє у східній Гілиці християнства найбільшою реальною владою, стало дедалі складніше пояснювати ухилення від зустрічі з Папою, що свого часу успішно робив його попередник Алексій II.

Але важливіше те, що проведення зустрічі хотів Володимир Путін, який підійшов до перетворення православ'я на загальнодержавну релігію ближче, ніж хтось інший з російських правителів з часів царів. «Зустріч Патріарха з Папою потрібна Путіну нині більше, ніж раніше, – пише Олександр Баунов з Московського центру Карнегі. – Політичний Захід відверто ворожий Росії і йому особисто. Тим важливіше показати, що традиційний релігійний Захід їм ворожий менше». Цю відсутність ворожості особливо потрібно було продемонструвати на двох конкретних темах: Україні та Сирії. Дивно, але у Спільній декларації, опублікованій після зустрічі в Гавані, Папа Франциск пристав на позицію російського Патріарха.

У Сирії, заявили церковні ієрархи, важливо припинити утиски християн і укласти мир під наглядом міжнародної спільноти. Звичайно ж, про роль Росії в цьому конфлікті не згадується, а «сирійська» частина заяви має такий вигляд, наче писали її в московському МЗС: лицемірний тон, що змахує на російську «гібридну дипломатію», а не християнське благочестя.

Українська частина заяви вишла настільки проросійською, що багатьом українцям було складно її сприйняти. «Папа явно писав під диктовку Кіріла й ФСБ», – зазначив відомий український політик Олександр Доній.

Україна була головним предметом суперечок між церквами. Москва вважає її канонічно своєю територією й підозрює Ватикан у посяганні на неї через Українську греко-католицьку церкву (УГКЦ). У Спільній декларації зазначається: «Метод «уніатизму», тобто переходу однієї громади в єдність з іншою шляхом її відриву від своєї церкви, не веде до відновлення єдності». Однак громади, які виникли таким чином, «мають право існувати й ро-

більше того, якби вона не була фактично ідеологічним відділом адміністрації Путіна, а сам Кіріл не виконував в путінському оточенні такої самої ролі, яку виконував у брежнєвському сумнозвісний Михайл Суслов. Підписавши заяву, Папа Франциск, по суті, визнав РПЦ незалежною інституцією, а не рукою путінської держави й стовпом «консервативного» режиму, який Путін, за його власними словами, посилює в державі. Це дипломатичний успіх, за який Путіну слід подякувати Патріарху Івану Павлу II, польський Папа, який безуспішно намагався організувати поїздку в Москву після падіння комунізму й отримав відмову з політичних міркувань, замаскованих

Братерські обійми. Зустріч Папи Римського Франциска з Патріархом Московським Кірілом (Гундяєвим) на летовищі ім. Хосе Марті в Гавані

ГАВАНСЬКА ЗУСТРІЧ. ПЕРЕМОГА ФСБ І КРЕМЛЯ

У п'ятницю, 12 лютого, Папа Римський Франциск та Патріарх Московський Кіріл провели зустріч на Кубі, яка стала першою такого роду з XI століття, коли християнство розкололося на східне й західне. Зустріч завершилася підписанням Спільної декларації, яка викликала неоднозначні реакції з боку громадськості та представників церков України

Під час зустрічі минулого літа з Володимиром Путіним Папа Франциск подарував йому медальйон із зображенням... ангела-мироотворця

бити все необхідне для задоволення духовних потреб своїх вірних, прагнучи до миру із сусідами».

Попри те, що католицька церква вже давно називала уніатизм глухим кутом, це можна прочитати, як поступку з боку Франциска і обіцянку не розширювати греко-католицьку церкву. Православні України, звичайно, поділені між Київським та Московським патріархатами, але вони повинні, згідно з текстом заяви, «об'єднатися на базі чинних канонічних норм» – уподобане Московією формулювання.

Те, що ретельно прописаний текст є проросійським, підтверджує наступний абзац, у якому конфлікт в Україні описується так, немов Росія не має до нього жодного відношення: «Ми сумуємо про протистояння в Україні, яке забрало вже безліч життів, що заподіяло незліченні страждання мирним жителям, втягнувши суспільство в глибоку економічну й гуманітарну кризу. Закликаємо всі сторони конфлікту до розсудливості, солідарності та діяльної миротворчості. Закликаємо наші церкви в Україні працювати для досягнення суспільної злагоди, утримуватися від участі у протистоянні й не підтримувати подальший розвиток конфлікту».

Все це не було б проблемою, якби РПЦ не була відданим прихильником російської влади,

різкими випадками проти католицизму, не пішов би на такі поступки, як Франциск.

У нинішнього Папи Римського репутація миротворця, але компроміси й поступки виправдані лише в тому разі, коли від них виграють обидві сторони. Незрозуміло, що від «історичної» зустрічі отримала Католицька церква.

У спільній заяві сказано, що церкви «сумують про втрату єдності, що стала наслідком людської слабкості й гріховності», й підкреслюється жага об'єднання, але не робиться нічого, щоб подолати суперечності, що розділяють церкви ось уже тисячу років. Повне об'єднання залишається за межами можливого. Не згадуються жодні практичні кроки, приміром, об'єднання календарів свят. Зустріч не змінить ситуацію для християн на Близькому Сході, як і для рядових членів обох церков.

Єдине, чого домогся Папа Франциск – це дипломатичний успіх путінського «консерватизму», який російський президент використовує для солідаризації з праворадикалами і радикальними релігійними групами по всьому світу. Можливо, Франциск цього не усвідомлює, але можна з певністю сказати, що Кіріл і його покровитель у Кремлі домогалися від зустрічі саме такого результату.

На жаль, підсумки зустрічі Папи

Римського Франциска й Патріарха РПЦ Кіріла в Гавані виявилися ще більш негативними як для України, так і для всього християнського світу, ніж про це попереджали експерти.

Текст і тональність, буква і дух декларації засвідчують, що з боку Кіріла маємо очевидне намагання говорити від імені всіх православних. Що ж, ця претензія РПЦ – не новина, ще за часів Сталіна відроджений ним (і повністю залежний від нього) Московський патріархат намагався це зробити, досить згадати невдалу спробу зібрати у повоєнні роки у Москві Всеправославний собор. Але чому Папа Римський пішов назустріч цим намаганням? Пояснення, що, мовляв, у тому, що стосується релігійних діячів, діє інша логіка, тут не годиться. Передусім тому, що навряд чи можна назвати патріарха Кіріла «церковним діячем». Він – політик, і ще раз політик, причому певного ґатунку. Якщо у Ватикані цього не розуміють чи не хочуть розуміти, то лихо такому Ватикану – і всьому католицькому світу.

І взагалі: Папа Римський назвав братом предстоятеля церкви, яка була свого часу співучасником злочинів радянської тоталітарної влади й досі не захотіла покаятися за них. Ідеться про найрізноманітніші злочини – від масового порушення таємниці сповіді на користь НКВД-МГБ-КГБ і до погрому УГКЦ у повноєний час та привласненні собі її храмів.

Ну, а те, як оспівували ієрархи РПЦ Сталіна, як дружно лизали його дупу, взагалі виходить за межі побутової людської (навіть не християнської!) моральності. І де ж покаяння РПЦ за це торжество аморальності? Його немає, натомість на офіційних церковних сайтах ми знаходимо виправдання позиції ієрархів та відверту осанну «возлюбленному и незабвенному Иосифу Виссарионовичу».

Натомість Ватикан де-факто визнав свій «гріх», що полягав у наполегливих спробах церковної унії, тобто об'єднання християнського світу, Звісно, унія – то свого часу була дуже суперечлива річ, але де каяття РПЦ за «аншлюс»

УГКЦ у сталінські часи? Немає. Натомість УГКЦ, на думку Папи Франциска, «має право існувати», не більше.

Ну, а далі в Спільній декларації йде відверта фальш, вочевидь продиктована Московією. Згідно з її текстом католики та греко-католики України мають заплуштити очі на факт російської агресії, сприймати війну як «протистояння в Україні», усунути від опору агресору, якщо той зробить «конфлікт» масштабнішим і сприяти інкорпорації Київського Патріархату в Московський...

Загалом із християнського погляду такі дії (і факт зустрічі саме в Гавані, і буква та дух декларації, і фактичне надання Кірілу можливості говорити від імені всіх православних) виглядають щонайменше дивно, ба більше – вони засвідчують якнайглибшу кризу Ватикану.

У березні цього року минає 70 років, відколи у Львові відбувся псевдособор, на якому під тиском сатанинської комуністичної влади було проголошено ліквідацію Української греко-католицької церкви (УГКЦ). На це зібрання священників доставляли енкаведисти. Перше голосування було невдале, а вже за другою спробою УГКЦ заборонили. В Галичині запанувала Російська православна церква. З 1946 до 1989 років, попри переслідування й заборону, УГКЦ діяла в підпіллі, таємно перевозилася із Заходу література, відправляли богослужіння по хатах і висвячували священників.

Ще задовго до псевдособору, у 1936 році, митрополит Андрей Шептицький застерігав вірних щодо загрози комунізму. «Большевик перетворюється на релігію, в якусь матеріалістичну поганську релігію, що Леніна і йому подібних вважає неначе півбогами, а брехню, обман, насильство, терор, гноблення вбогих, деморалізування дітей, пониження жінки, знищення родини, знищення селянства і доведення всього народу до крайньої нужди вважає принципами свого панування, хоч усі ці принципи є брехливими», – писав митрополит.

І вже невдовзі у правдивості його слів переконались – у 1946 році УГКЦ було заборонено, радянська влада арештувала 10 єпископів, зокрема Йосифа Сліпого, 1400 священників, 800 монахів і монахинь були закатовані в тюрмах і на засланнях, все майно стало власністю Російської православної церкви. Донині цей злочин залишився безкарним.

Для Росії УГКЦ – це камінь спотикання, бо вірним і духовенству, попри репресії, вдалося зберегти свої традиції, обряди й відродитись з руїн. Безумовно, що Росія перед зустріччю Папи Римського з російським Патріархом висувала Ватикану ультиматум щодо УГКЦ, про це говорять експерти та представники церковного середовища.

Відомий український історик Ярослав Грицак вважає, що Спільна декларація має, радше, символічне значення і навряд чи хтось її виконуватиме. Тому радить її ігнорувати. При тому наголошує, що Понтіфік і Ватикан прогнали Росії, не показали себе сильними гравцями, які можуть вплинути на російського президента Путіна. «Найгірше у цій ситуації, що Ватикан говорив про нас без нас, що ми не є суб'єктом переговорів, – сказав Ярослав Грицак. – Папа – єзуїт, тут є своя логіка, місіонерська місія. Чи готовий він заплатити коштом УГКЦ, пожертвувати інтересами вірних греко-католицької церкви?».

Чимало експертів зазначають, що єдиний вихід для України – стати сильною країною, якомога швидше запроваджувати реформи, щоб з державою рахувались на міжнародному рівні й не ігнорували, як це сталося в випадку зустрічі між Папою Франциском і Патріархом Кірілом, коли з представниками УГКЦ не радились під час підготовки Спільної декларації і загалом зустрічі. Передусім УГКЦ має ставати сильнішою й не допустити внутрішні непорозуміння серед єпископів. Адже перевівши осідок глави церкви до Києва, УГКЦ столицю не завоювала, водночас послабивши свій вплив у Західній Україні. Тут одразу стала помітною відсутність кардинала Любомира Гузара. Церква перестала розмовляти з людьми і це нині велика проблема, про це говорить чимало лівів'ян.

Віце-ректор Українського католицького університету, відомий в'язень сумління і правозахисник Мирослав Маринович кубинську декларацію Франциска й Кіріла назвав «безперечною перемогою ФСБ і Кремля».

«Папа мав нагоду обстоювати інтереси скривджених російською агресією, – пише М.Маринович. – Мав, але нею не скористався. Кубинську декларацію двох представителів сконструйовано так, що про Росію в ній ідеться як про край «безпрецедентного відродження християнської віри», де є можливість «вільно сповідувати свою віру», тоді як тривога з'являється лише тоді, коли йдеться про інші країни. Лише в них «християни стикаються з обмеженням релігійної свободи та права свідчити про свої переконання й жити відповідно до них». Ось чому я змушений з боєм зробити висновок: в питанні України та Росії католицька церква задля ефемерного «діалогу з Москвою» знову розминулася з правдою».

А глава УГКЦ, архієпископ Святослав (Шевчук) так охарактеризував гаванську зустріч: «З нашого багатого досвіду можна сказати: коли Ватикан і Москва організують зустрічі чи підпису-

ють якісь спільні тексти, то нам годі очікувати від цього чогось доброго. Одразу впадає в око, особливо в їхніх коментарях по завершенні зустрічі, що вони перебували абсолютно у двох різних вимірах і ставили перед собою різні завдання... Патріарх Московський одразу дав відчуття, що йому про жодного Духа, чи богослов'я, чи справді релігійні речі не йдеться. Суто політика. Ніякої спільної молитви, підкреслено офіційні фрази про «долю світу» та летовище як нейтральне, тобто нецерковне, середовище. Таке враження, що вони перебували у двох паралельних світах. Чи ці паралельні дійсності перетнулися під час цієї зустрічі? Не знаю, але математика вчить, що паралельні прями не перетинаються.

Московські попи благословляють професійних убивць, яких Путін посилає в Україну сіяти смерть і руїну

Коли мова йде про підписаний текст Спільної декларації, то ті пункти, що стосуються України загалом і УГКЦ зокрема, в мене викликали більше запитань, ніж відповідей. Було офіційно повідомлено, що цей документ є плодом праці митрополита Іларіона (Алфеева) з православного боку і кардинала Курта Коха та Папської ради у справах єдності між християнами – з католицького. Для документа, який мав би бути не богословським, а суспільно-політичним, слабшої команди для його укладання годі було собі уявити. Згадана Папська рада компетентна в богословських питаннях, у взаєминах з різними християнськими церквами і спільнотами, але аж ніяк не в справах міжнародної політики, особливо делікатних питань російської агресії в Україні. Тому заданий характер документа був їй явно не під силу. Цим і скористався відділ зовнішніх церковних відносин РПЦ, який, як ніхто, є інструментом дипломатії та зовнішньої політики Московського Патріархату... Цей текст викликав глибоке розчарування серед багатьох вірних нашої Церкви та й просто небайдужих громадян України. Багато вірних звертаються до мене з цього приводу й кажуть, що почувуються зрадженими Ватиканом, розчарованими половинчастістю правди в цьому документі і навіть непрямою підтримкою з боку Апостольської столиці агресії Росії проти України. Я, безперечно, розумію ці почуття. До речі, я, як глава Церкви, є офіційним членом Папської ради у справах єдності між християнами, іменований ще Папою Бенедиктом. Однак мене ніхто не просив висловити своєї думки і, по суті, як це було і раніше, говорили про нас без нас, не давши нам голосу». За словами Блаженнішого Святослава, «пункт 26 Спільної декларації є найбільш контраверсійний. Створюється таке враження, що Московська

патріархія або вперто не признається, що є стороною конфлікту, тобто відкрито підтримує агресію Росії проти України, або звертається передусім до свого сумління, закликає себе саму до розсудливості, суспільної солідарності та до діяльного будування миру».

Прокоментував Гаванську зустріч та Спільну декларацію й глава Української православної церкви Київського патріархату Патріарх Філарет.

«Українська Православна Церква Київського Патріархату, – йдеться у його заяві, – поділяє висловлене багатьма розчарування окремими пунктами Спільної декларації глав Католицької Церкви і Московського Патріархату, підписаної 12 лютого 2016 року в Гава-

Відреагували на зустріч у Гавані й в українській громаді Америки. Один з лідерів української Америки, колишній президент Світового Конгресу українців (СКУ) Аскольд Лозинський так відреагував на Спільну декларацію, підписану в Гавані Папою та Патріархом: «Можливо, що Апостольський нунцій в Україні допоможе нам зрозуміти «темні місця» цього тексту і пояснить позицію Ватикану там, де вона, на наш погляд, не цілком чітко сформульована», – сказав Блаженніший Святослав. Та, мабуть, тут з Блаженнішим не можна погодитися. Який нунцій? Про зустріч Блаженнішого з Папою треба звернутися до самого Папи. Про таку зустріч повинен просити Блаженніший на прохання вірних УГКЦ, які становлять кількомільйонну паству Апостольської церкви.

Блаженніший чітко поклав провину за саму зустріч, а також Спільну декларацію не тільки на Московський Патріархат (що до речі, не є жодним обвинуваченням, мабуть, так само як МП не є жодною церквою – це тільки вивіска Кремля, там немає ані Бога, ані совісті), а й на Ватикан, хоча не звернув особливої уваги на теперішнього Папу, як на людину з невідповідним досвідом у дипломатичних та політичних справах. Кілька священників, котрі писали на цю тему, також не звернули увагу на провину Папи, а тільки накинцували на МП і Кіріла, немов є надія Кіріла і МП у чомусь переконати.

Давайте припустимо, що коренем лиха такої поведінки Ватикану не є політичний опортунізм, а брак

Українська паства Апостольської столиці – це мільйони вірних, які нині почувують себе зрадженими

досвіду сьогоднішнього Папи. Тоді вкрай необхідно, щоб Папа був поінформований, що його ініціатива не була прийнята позитивно кількомільйонною паствою УГКЦ, і це матиме наслідки. Це не скромні й смиренні духовні члени цієї пастви, подібні до Блаженнішого. Це звичайні собі українці – католики такі як я, хоча в переважній частині мовчазні, але тим не менше засмучені й обурені. Це люди, котрі визнають духовне верховенство Папи Римського, але також свого, незнаного Папою Патріарха Святослава. Вони фактично становлять громаду УГКЦ, а також Вселенської церкви з осідком у Римі. Вони легко можуть задовольнитися тільки одним зверхником, тобто своїм Патріархом, коли б дійшло до конфлікту. Для мене Папа є головою моєї церкви, бо так мені кажуть мої духовні опікуни в УГКЦ. Я шукаю зв'язку з Богом через УГКЦ, бо вона для мене найближча. Вибачте, але тут Папа в Римі на маргінесі.

Апостольська церква сьогодні процвітає хіба що в Африці, в

Європі ж вона занепадає. Серед українців стан є далеко краший, ніж в інших європейських країнах. Тому подібні заходи, такі як зустрічі Папи з ворогами пастви цієї Церкви, не допомагають їй. Якщо зустріч Папи з Путіним і Кірілом мала на меті допомогти в процесі єднання християн, то вона мало того, що не зреалізувала своїх намірів, бо при зустрічі використовувались, здається, тільки добрі наміри Папи, а й не мала найменшого впливу на людей, які є дуже далекі від Бога й бажаня християнської єдності. Рівночасно, Папа скривдив тих, кому обіцяв служити. Він мусить шанувати свою паству. Вона дуже реальна, далеко більш реальна, ніж РПЦ-МП. Члени УГКЦ, напевно, й чисельно переважають вірних МП у Росії. Мабуть, я еретик, але я вважаю Папу звичайною людиною, якого поклікала Церква нею провадити. Напевно, моя ересь менша, ніж провина Папи, який зустрічався з братавсь з убивцем і збоченцем Путіним та його полковником Кірілом.

При цьому є ще одна, мабуть, побічна тема – порядок у самій УГКЦ. «Коли Ватикан і Москва організують зустрічі чи підписують якісь спільні тексти, то нам годі очікувати від цього чогось доброго... Говорили про нас без нас, не давши нам голосу.» Як пояснити ці слова в контексті дивних коментарів відповідального за зовнішні зв'язки в УГКЦ владика Бориса (Гудзяка), що «Блаженніший був би радий, коли б такі зустрічі продовжувалися»? Тут щось не в порядку. Мабуть, доведеться прощати гріхи не тільки Папи, але й нашого владика. Чим він керувався, виступаючи з такою заявою?»

Крім іншого, фактом зустрічі з Кірілом Папа Франциск ще й принизив Вселенського патріарха Варфоломія перед проведенням Всеправославною собору. Це була, по суті, ще й антиконстантинопольська акція.

«Ударом від Папи Римського в спину Україні» назвав зустрічі Франциска та Кіріла український політик та громадський діяч, народний депутат України 6-го та 7-го скликань, президент Центру досліджень політичних цінностей Олесь Доній.

«Не хочу нікого образити з вірян, та речі слід називати своїми іменами. Це допомога в поширенні «руського мира», ідеологом якого є Кіріл. Навіть якби не було підписано жодних документів, сам факт таких «історичних» переговорів – це легітимізація нинішньої агресивної політики Росії. Тепер західним політикам, які відстоюють продовження санкцій проти Росії, буде важче пояснювати таку необхідність своїм платникам податків. А як же, сам Папа цілується з основним ідеологом «руського мира» і називає його братом...»

До речі, напередодні зустрічі в Гавані посол Російської Федерації у Ватикані Олександр Авдєєв наголосив, що «для політичних кіл європейських країн важливо, що санкції, які були оголошені проти Росії, не отримали католицького благословення. І Ватикан, і Папа Франциск різко відмежувалися від цих санкцій. І ми сподіваємося, що це буде враховано як християнською паствою, так і громадськістю та політичною елітою Європи». От і вам і розгадка, чому керівник ідеологічного відділу Путіна Кіріл Гундяєв так наполегливо прагнув зустрітися з Папою Римським.

До друку підготував
Хома Мусієнко

У ГРОМАДІ

Prudential Center (Ньюарк, штат Нью-Джерсі)

УКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ НА ТЛІ ВЕЛИКОГО ГОКЕЮ

У Великому Нью-Йорку субота-неділя минулого тижня пройшли під знаком України. 13 лютого на малій льодовій арені Prudential Center у Ньюарку відбулися змагання з хокею, в яких взяли участь українські команди з Монреалю й Торонто (Канада), Нью-Йорку та Нью-Джерсі (США). А наступного дня Український день став частиною великого спортивного дійства на льодовому стадіоні Prudential Center та за його лаштунками.

Урочисте відкриття хокейного турніру Aleksander Cup-2016 у NJ Devils AmeriHealth Center

Кілька років тому Мирона Бица, сьогоdnішнього голову Української спортової централі Америки та Канади (УСЦАК), та його дружину Христину доля звела з президентом New Jersey Devils і Prudential Center у Ньюарку Гьомом Вебером. Мова зайшла про Україну. З'ясувалося, що його предки також з українських теренів, він навіть згадав «борщ» і «калач» – слова, які знали й вживали в їхній родині.

– Де б ми не були, все думаємо про Україну, – згадає ту зустріч пан Бица. – Тоді ми відразу ж подумали, а чому б нам не започаткувати «Українські дні» в Prudential Center? Пана Вебера ця ідея зацікавила, він погодився й цього року ми проводимо «Ukrainian Heritage Night» вже втретє. Ми були першими. Після нас такі самі дні національної культури в Prudential Center захотіли проводити і португальці, і пуерто-риканці...

Минулого «любовного» вікенду, коли Америка святкувала День Святого Валентина, центр великого українського Нью-Йорка перенісся до нью-джерзійського Ньюарку. До одного із найсучасніших спортивних комплексів східно-американського узбережжя – Prudential Center, місця проведення міжнародних змагань

Й цього разу, як і завжди, яскравою візитівкою самобутньої української культури були виступи українських танцювальних колективів

із кількох видів спорту та домашньої арени для ушавленої хокейної дружини Національної хокейної ліги (NHL) «Нью-Джерсі Девілс».

Prudential Center на більш як 18 тисяч місць було відкрито в 2007 році. Й арена відразу ж отримала від спортивних фанатів прізвисько «Скеля» (The Rock), через логотип компанії Prudential Financial, яка володіє правами на назву цієї арени й штаб-квартира якої знаходиться поруч.

У суботу, 13 лютого, Українська спортова централія Аме-

рики та Канади на льодовому стадіоні NJ Devils AmeriHealth Center (малій арені знаменитого Prudential Center) провела змагання з хокею Aleksander Cup, які давно стали українською версією боротьби за найжаданіший трофей NHL – Stanley Cup. Упродовж цілого дня, з 8-ї години ранку до 6-ї години вечора, змагалися українські дружини з Монреалю й Торонто (Канада), Нью-Йорку та Нью-Джерсі (США): Toronto Ukrainian Kozaks» (капітан – Юрій Рад), «Montreal Ukies» (капітан – Стефан Головка), NY/NJ Kings (капітан – Сте-

фан Кобилецький), «New York Kozaks» (капітан – Сев Палидович).

А після чемпіонату учасники, вболівальники й просто гості продовжили дружню зустріч й обговорили всі деталі змагання за гельбою пива в пабі Українського центру в Ірвінгтоні, який став одним із спонсорів турніру. Вхід на гокейний турнір та до пабу був вільним.

А наступного дня, в неділю, коли там же, в Prudential Center, відбувався хокейний матч між командами NJ Devils (Нью-Джерсі) та Los Angeles Kings

(Каліфорнія), об 11-й годині дня на спеціально обладнаній біля центрального входу сцені розпочався традиційний, вже третій поспіль Український день. Перед початком гри, в перерві між її періодами й після завершення поєдинку в знаменитому спортивному залі лунала українська пісня у виконанні відомого оперного співака Олега Чмиря та бандуристок сестердвійнят Оксани Телепко й Галини Лесків, нью-джерзійських та каліфорнійських вболівальників зачарувували ритми українських народних танців у виконанні хореографічних колективів «Іскра» з Виппані (художній керівник Андрій Цибик), танцювальної школи «Надія» з Перт-Амбою під керівництвом Надії Лемеги. До участі в програмі зголосилися також танцювальні групи «Трембіта» з Йонкерсу (художні керівники – Лариса та Орlando Паган) та «Річка» з католицької школи Успіння Божої матері в Перт-Амбої (інструктори Ярko Добрянський і Анна Лоренсем).

Традиційно під час кожного такого турніру в Prudential Center обирають «Героя гри» (Hero of the Game). Серед героїв – ветерани війни, поліцейські, меценати, які чимось особливим прислужилися громаді, місту, країні. Цього разу Heroes

Одним з головних спонсорів Українського вікенду був Український Народний Союз. На знімку – Мирон Биц та представники УНСоюзу Юрій Симчик та Марія Дрич

Мирон і Христина Биц – головні організатори й координатори імпрези

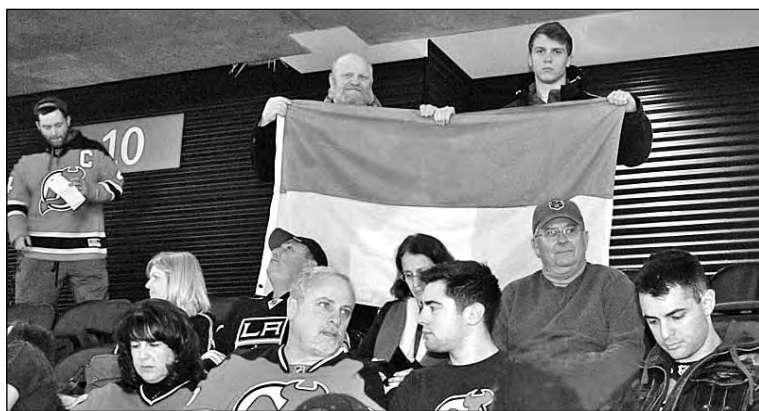
Відомий оперний співак Олег Чмир виконує український національний гімн

Кубок переможця Aleksander Cup-2016 отримали «Українські козаки» з Нью-Йорку (на знімку ліворуч)

of the Game було названо українських героїв із зони АТО Вадима Свириденка та Вадима Мазніченка. Тяжко поранені під час війни на Донбасі, вони нині проходять реабілітацію в американському військово-медичному центрі імені В.Ріда в штаті Мериленд. Рядовий медичної роти 128-ї гірсько-піхотної бригади Вадим Свириденко отримав поранення, провів три доби на морозі, а потім потрапив у полон. Він втратив праву руку й ліву ногу і стопи обох ніг, але Бог не дав йому загинути. «Ці хлопці не просто «Heroes of the Game», ці хлопці – герої України!» – сказав під час проведення Українського дня генеральний консул України в Нью-Йорку Ігор Сибіга, вітаючи всіх, хто тісним колом зібрався до колоди української сцени.

Михайло Козюпа, голова філії Української Американської кредитівки «Самопоміч» у Виппані, ведучий вечора, запрошує «героїв гри» на сцену. «Ми змогли вистояти там, в зоні АТО, завдячуючи тому, що ви допомагали нам тут, в Америці. Дякуємо вам

Український прапор над льодовою ареною Prudential Center під час хокейного матчу NJ Devils (Нью-Джерзі) та Los Angeles Kings (Каліфорнія)

за все!» – каже у мікрофон військовий фельдшер з Києва Вадим Свириденко, який пройшов Дебальцівський «казан» і вижив. «Велике спасибі!» – так само щиро вторить йому, усміхаючись, беручи в руку мікрофон, його побратим Вадим Мазніченко, родом з Черкащини. Торік восени в боях за Україну він втратив ліву руку вище ліктя й половину правої ноги, після поранення тиждень залишався непритомним, але вижив. Усім смертям назло. А сотні їхніх бойових побратимів – ні... Вони по-

лягли в степах Донбасу за Україну, за її волю, за честь, за правду, за свій народ.

Коли Валерій Богатчук, управитель кредитівки «Самопоміч» у Кліфтоні, підвів нас до хлопців, щоб познайомити (українська громада Кліфтона-Пасейку також брала активну участь у долі цих героїв, збираючи кошти на складні операції, через які їм довелося пройти), Вадим Мазніченко звично подав свою руку. Протез стиснув долоню. «Рухається?», – напевне, не дуже етично перепитали ми, розгля-

даючи сіро-сріблясту нову ліву руку. Усміхаючись, він поворушив пальцями. Так, неначе й не було тієї війни, і спорт, який завжди є миром, дає можливість на мить забути її.

Українська й неукраїнська громада, яка після завершення турніру зібралася довкола імпровізованої сцени біля центрального входу до центру, тепло вітала українських героїв, українських хокеїстів, співаків, музикантів, танцюристів. Подумалося тоді, що такі Українські дні, ці маленькі українські фестивалі, але не у вузькому етнічному колі, а на загальноамериканському рівні, дають велику можливість представити Україну та її культуру американському загалу (такі спортивні турніри відвідують до 15 тисяч осіб; багато з них, якщо не більшість про Україну не знають нічого). Варто лише підтримати ініціативу й старання подвижників-організаторів. Принаймні, масовою участю української громади.

Того дня, 14 лютого, в День Святого Валентина, в хокейному двобої на арені Prudential

Center нью-джерзійські «дияволи» перемогли «королів» з Лос-Анджелеса з рахунком 1:0. В українському ж хокейному турнірі, який відбувся за день до цього матчу, перемогу вибороли «Нью-Йоркські козаки» (New York Kozaks).

Український день у Нью-Йорку став можливим завдяки подвижницькій праці Мирона Бица та його дружини Христини, їхнім численним помічникам, спонсорам, тим небайдужим українцям, які попри лютий мороз, прийшли на льодову арену, аби не тільки понасолоджатися великим хокеєм, а й показати американцям бодай маленьку частку тієї багатющої культурної спадщини, яку ми маємо.

Вл.інф.

На головному фото першої сторінки – «Heroes of the Game» Вадим Свириденко й Вадим Мазніченко та ведучий вечора Михайло Козюпа (крайній праворуч) з наймолодшими учасниками «Українського дня» в Пруденшл-центрі Фото «НГ»

ЛИСТОНОША «НГ»

Наша адреса:

"NOVA ГАЗЕТА"

64-15 Dieterle Cres.
Rego Park, NY 11374

E-mail:

vlabunsky2002@yahoo.com

ШВИДКА
ДОПОМОГА
ПОТРЕБУЄ
ДОПОМОГИ!

Дорогі друзі!

59-й медичний взвод у зоні АТО – лікарі, медсестри, фельдшери – просять нашої допомоги. Річ у тім, що одна швидка допомога через щоденне використання, доставляючи поранених і хворих в шпиталі й лікарні по вибоїнах донбаських доріг, потребує негайного ремонту. Для того, щоб її полагодити, потрібно 650 доларів. Потрібно, щоб авто швидкої допомоги було на ходу! Потрібно, щоб наші хлопці залишились живими!

Дякую всім, хто відгукнеться! Слава Україні! Героям слава!

Пожертви прохання випи-сувати й надсилати за адре-сою:

NYCBranch UCCA –
59th Brigade, 203 Second Ave
3rd floor,
New York, N.Y. 10003

Іванка Заяць,
голова

Нью-Йоркського
відділу УККА

ivankaz455@gmail.com

СКАЖИ, ХТО ТВІЙ ЧИТАЧ, І Я СКАЖУ, ЯКА ТВОЯ ГАЗЕТА

У цій фразі є велика доля істини, тому що кожна газета – це не лише журналісти, а й читачі. А, можливо, читачі насамперед. Тому що саме вони визначають, потрібна газета чи ні, цікава чи жуйка, впливає на події чи передруковує з інтернету написане іншими, смілива чи беззуба. Правда й те, що газеті потрібен зворотній зв'язок – без нього (листів, дзвінків, живого спілкування) газета мертва й перетворюється на «флаєр».

Ярослав Колодій із Дженкінтавну (штат Пенсильванія) – один із тих читачів, за якими ми зв'язуємо свою потребу українській громаді. Хоча особисто з ним не знайомі й ніколи не зустрічалися. Він давно передплачує нашу газету й час від часу пише листи. Не пише, а друкує. У своїх друкованих листах, які пан Колодій надсилає до нашої газети, він нерідко критикує нас, не погоджується з нашою позицією, і так само нерідко щиро хвалить. Він з тієї рідкісної породи українських інтелегентів старшого покоління, які розуміють, що журналістська праця в українських

Ярослав Колодій – один з найвідданіших і найпринциповіших читачів «Нової газети»

діаспорних виданнях «не оплачується» й часто разом з побажаннями подальших успіхів вкладає чек, роблячи маленьку приписку «на поштові послуги» чи «на пресфонд».

У його листах стільки молодечої енергії й бажання встигнути за подіями, що ми навіть не здогадувалися, що Ярославові Колодію в листопаді минулого року виповнилося 90 років! Якби нам про це не написав Олександр Панченко аж з Лохвиці Полтавської області. З його статті, присвяченій життєпису Ярослава Колодія, ми дізналися, що він народив-

ся в Козовій на Тернопільщині. Наприкінці 1941 року юнаком вступив до Організації українських націоналістів (ОУН), де активно працював, вірячи, що разом з однодумцями зможе наблизити постання Української незалежної держави.

Навесні 1944 року був схоплений німецькою поліцією й під конвоєм направлений на примусові роботи копання окопів у прифронтовій зоні поблизу Тернополя. Після втечі вибір був невеликий – разом з іншими своїми ровесниками Ярослав зголошується до української дивізії «Галичина», з якою пройшов крізь воєнну хуртовину, включно з полонном в Італії та Англії.

Після звільнення Ярослав Колодій був активним членом суспільно-громадських і комбатантських організацій: входив до складу теренової екіпувати ОУН за кордоном у Великій Британії, а з переїздом до США вступив до Середовища УГВР і на доручення голови Політичної ради закордонних частин ОУН разом з іншими активістами був одним із засновників мережі од-

нотумців ОУН за кордоном на американському континенті. Впродовж 12-ти років обирався членом Крайової управи братства дивізійників у США, був заступником голови Суспільної служби комбатантів в Америці, став автором не однієї сотні дописів та коментарів на актуальні теми з історії та життя українства.

Коли ж на початку 1990-х років небадужі мешканці його рідної Козової започаткували збір коштів на пам'ятник Тарасу Шевченкові, то Ярослав Колодій пожертвував на цю шляхетну справу чи не найбільшу суму.

Будучи вдячним Америці, яка його прийняла й дала прихисток, йому понад усе болить Україна. І наша газета гордиться, що на її сторінках, в її «особі» Ярослав Колодій знайшов і співрозмовника, і однодумця. Дякуємо Вам за це, дорогий пане Ярославе! Здоров'я, добра й Божого благословення Вам на мної літа!

З повагою,

Валентин Лабунський
– головний редактор
«Нової газети»

2016-Й – РІК АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ В УКРАЇНІ

Президент України Петро Порошенко проголосив 2016 рік роком англійської мови в Україні, що є позитивом, бо українська молодь буде більше зацікавлена вивчати англійську мову, ніж російську. Міністерство освіти, звісно, намагається перевидати українсько-англійські словники та підручники, але з книжками, підручниками та журналами багато важче. Екзекутива Українського Конгресового Комітету Америки (УККА) вирішила прийти на допомогу.

На складах УККА нині знаходиться 72 випуски щорічного англійського «Українського квартальника» та багато інших цікавих видань англійською мовою, зміст яких може послужити не тільки лектурою для студентів, а й бути дуже цікавим пізнавальним матеріалом, до якого студенти раніше не мали доступу. Якщо студенти не одержать нашу лектуру, то дуже може бути, що одержать московську або промосковську, насичену брехнею та пропагандою.

Екзекутива УККА доручила Управі Ради оборони й допомогти українцям (РОДУ) опрацювати план доставки цих книг та журналів до України та розподілу між університетами й бібліотеками. Ця акція мусить відбутися швидко, щоб студенти отримали матеріали вчасно. Ми свідомі того, що наша жертвна спільнота вже вичерпала свої ошадності, однак багато більше потерпають у ці дні наші брати та сестри в Україні – від голоду, холоду й москов-

ської агресії. Просимо, в міру своїх можливостей, допомогти нам успішно провести цю акцію. Кожного, хто візьме в ній участь, буде оприлюднено в пресі.

Прохання чеки-пожертви випи-сувати на UCCA – РОДУ та надсилати за адресою:

**Ukrainian Congress
Committee of America
203 Second Ave.,
New York, NY 10003**

Іван Буртик,
голова РОДУ Клифтон
(штат Нью-Джерсі)

БОСТОНСЬКИЙ МАРАФОН: ПУТІНСЬКИЙ ПОЧЕРК

Доброго дня, шановна редакціє.

Мені 65 років, з яких 37 я був бігуном на марафонську дистанцію (marathon runner). Любив цей вид спорту й у вільний від праці час практикувався. В 2002 році серед ветеранів (вікова категорія 50-59 років) навіть показав найкращий результат (2:35:11). У всіх анкетах, де потрібно вказувати, яку країну чи штат представляєш, я завжди писав Ukraine.

Але пишу цей лист тому, що хотів би повернутися до теми Бостонського мара-

фону-2013, про який ви не раз писали у своїй газеті. Мені здається, що головну «загадку» цієї трагедії так і не розгадано. Хочу дати вам більше інформації для роздумів. За два роки до Бостонської трагедії я надіслав до Федерального бюро розслідувань (FBI) лист з інформацією про те, що кримінальні гроші відмиваються і через Бостонський марафон. FBI на це повідомлення не відреагувало, за детальнішою інформацією до мене так ніхто й не звернувся.

15 квітня 2013 року під час марафону в Бостоні пролунало два потужні вибухи, які призвели до людських жертв – 5 убитих та 280 калік. Слідство встановило, що причетними до злочину є двоє братів-чеченців Джохар і Тамерлан Царнаєви, які емігрували до Америки з Росії. Здавалося б, до чого тут Росія? У 2014 році Сочі приймало зимові Олімпійські ігри, багато держав хотіли мати гарантію безпеки, оскільки по сусідству Чечня. Путін, щоб полагодити це, знайшов великі гроші й

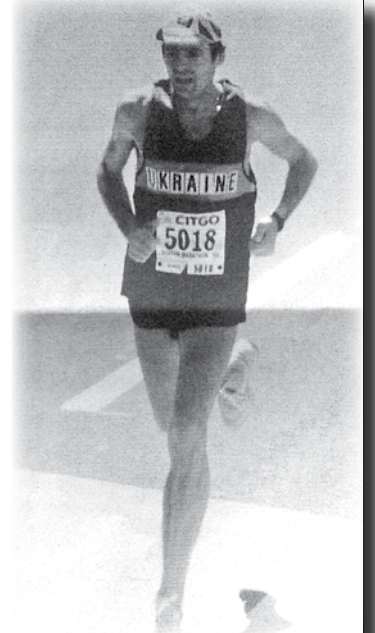
отримав «кредит». Те, чому це зробили саме чеченці, викликає багато запитань, а, може, й дає деякі відповіді. Мовляв, ви розберіться з безпекою спочатку в себе, а потім будете дорікати нам...

Про Україну й «путінський стиль» ви знаєте більше від мене. Отож, висновки робіть самі.

**З повагою,
Володимир Кривой
Бріджвотер
(штат Масачусетс)**

На фото: Володимир Кривой, багаторазовий учасник Бостонського марафону.

17 квітня 1995 р.

Дзеркало

ДЕ ВИ, КАТИ МОГО НАРОДУ?

*Де зараз ви, кати мого народу?
Де велич ваша, сила ваша де?
На ясні зорі і на тихі води
Вже чорна ваша злоба не впаде.*

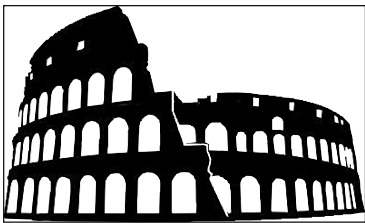
*Народ мій є! Народ мій завжди буде!
Ніхто не перекреслить мій народ!
Поцезнуть всі перевертні й прибуду,
І орди завойовників-заброд!*

*Ви, байстрюки катів осатанілих,
Не забувайте, виродки, ніде:
Народ мій є! В його гарячих жилах
Козацька кров пульсує і гуде!*

Василь Симоненко

ВІД ШТАТУ ДО ШТАТУ

Уперше думка написати про стадіони відвідала нас під час перебування в Римі, в хвилини споглядання знаменитого Колізею, який і тепер стоїть посеред «вічного міста». Розташований в улоговині між Есквілінським, Палатинським і Целійським пагорбами, на тому місці, де колись був ставок, що належав до «Золотого будинку» Нерона, він вміщав 50 тисяч глядачів – колосальну для того часу кількість людей.

Будівництво цієї величної навіть у наших, сучасників XXI сторіччя, очах споруди було розпочато імператором Веспасіаном після його перемог в Юдеї й закінчено у 80 році н. е. імператором Титом, який ознаменував його відкриття влаштуванням грандіозних диких ігрищ, що тривали сто днів і коштували життя сотням гладіаторів та 5 тисячам нещасних звірів.

Спочатку Колізей називався за родовим іменем імператорів – амфітеатром Флавіїв, нинішня ж назва (від латинського Colosseum) закріпилася за ним згодом, починаючи з VIII століття, і походить або від колосальності його розміру, або від того, що поблизу від нього стояла гігантська статуя, споруджена Нероном на честь самого себе.

Згадали про свій давній намір написати про стадіони ми минулої неділі, коли стали учасниками Українського дня, зорганізованого й проведеного українцями на чудовому зимовому стадіоні в Ньюарку (штат Нью-Джерсі) Prudential Center, де того дня зустрічалися в гокейному двобої нью-джерзійські «дияволи» та лос-анджелеські «королі».

Творці перших стадіонів світу менш за все дбали про вболівальників – трибуни мали стоячі місця, в кращому разі, дерев'яні лавки, тільки на деяких з них встановлювали невеличкі дахи – для найвельможніших глядачів, решта ж мала бути щаслива вже від того, що має можливість насолоджуватися захоплюючим видовищем. Перші ж американські стадіони були дерев'яними. Але після того, як вони один за одним почали спалахувати, немов сірники, й від них залишалися лише згарища, наприкінці XIX – початку XX століть почали серйозно задумуватися про довговічніші спортивні споруди. Стадіон Гарвардського університету, побудований у 1903 році для американського футболу, був першим у світі стадіоном, де використано залізобетонні конструкції. Через кілька років ці самі будівельні матеріали стали домінувати й у спорудженні бейсбольних стадіонів і найперше у Філадельфії. Shibe Park знаменитий тим, що

саме з нього почалася ера «jewel box», тобто кардинальної реконструкції бейсбольних полів. Реконструкції й стандартизації.

У 1920-ті роки з появою на спортивному небосхилі знаменитого бейсболіста Бейба Рута, «султана удару», який протягом наступних 15 років допоміг команді «Янки» з Нью-Йорка виграти сім чемпіонських титулів Американської ліги й чотири Світових серії (його біту в 2004 році на аукціоні «Сотбіс» продали за 1 мільйон 260 тисяч доларів) було побудовано перший триярусний стадіон, відомий сьогодні як Yankee Stadium в нью-йоркському Бронксі. У його спорудження вклали 2,4 мільйона доларів (32 мільйона за еквівалентом 2014 року) й стадіон отримав назву «Дім, який побудував Рут».

Руїни знаменитого Колізею в Римі

АМЕРИКАНСЬКІ КОЛІЗЕЇ

Наша довідка: Стадіон – дослівно «місце для змагань (походить від «stadium» – латинська форма грецького слова «stadion»). У древні часи – одиниця довжини, яка дорівнювала 600 людським ступням. У більш модерні часи 1 стадія – це 180 метрів. В античну епоху стадіон використовували для змагань з бігу, звідси пішла практика стандартизації розміру поля 180-200 метрів (одна стадія, що дало назву самій споруді).

Першими стадіонами були споруди в стародавній Греції для проведення Олімпійських ігор та інших спортивних змагань. Найстаріший відомий стадіон світу знаходився в Олімпії (Греція), побудований у 776 році до народження Христа. Найстаріший футбольний стадіон США – Franklin Field у Філадельфії (штат Пенсильванія), відкритий у 1895 році й розрахований на 53 тисячі глядачів. Найстаріший бейсбольний стадіон – South End Ground, відкритий у 1871 році, знаходиться в Бостоні (штат Массачусетс). За кількістю місць до першої десятки світу (крім першого місця, на якому знаходиться північнокорейський стадіон імені Першого травня на 150 тисяч осіб, що витіснив знаменитий стадіон у Ріо-де-Жанейро (Бразилія), який після двох реконструкцій зменшив місткість з 220 тисяч глядачів до 78), входять виключно американські стадіони, серед яких: Michigan Stadium (штат Мічиган) – 107,6 тисяч місць, Beaver Stadium (штат Пенсильванія) – 107,2 тис., Ohio Stadium (штат Огайо) – 104,9 тис., Kyle Stadium (штат Техас) – 102,5 тис., Neyland Stadium (штат Теннесі) – 102,4 тис., Tiger Stadium (штат Луїзіана) – 102,3 тис., Bryant-Denny Stadium (штат Алабама) – 101,8 тис., Darrell K. Royal-Texas Memorial Stadium (штат Техас) – 101,1 тис.

«Колізей» у Лос-Анджелесі двічі приймав Олімпійські ігри

Новий же Yankee Stadium, який вміщує до 54 тисячі глядачів, було відкрито зовсім недавно, в 2009 році. Будівництво обійшлося в 694 мільйонів доларів. Перший матч навесні того ж року зіграли господарі поля New York Yankees з Chicago Cubs. Фанати-ветерани клубу кажуть, що новий Yankee Stadium дуже схожий на старий, побудований у 1923 році. Про це нагадує й музей команди Yankees зі стіною м'ячів з автографами найкращих гравців усіх років. Поряд зі стадіоном – Меморіальний

парк. Хоча, зрозуміло, інтер'єр нового стадіону – супер-сучасний: 68 лож класу люкс, 4300 клубних місць, довкола сцени зі спортивної історії Yankees. Та й екстер'єр – відповідний.

Хоча сучасний Yankee Stadium – це не лише стадіон. У квітні 2009 року тут відбулося масове велелюдне богослужіння пастора Джоеля Остіна «Історична ніч надії», а в травні – випускна церемонія студентів Нью-Йоркського університету, в наступні роки – боксерські поєдинки й концерти

відомих співаків.

Ми мали нагоду часто бувати на цьому стадіоні, позаяк в перші роки своєї американської одісеї мешкали в Бронксі зовсім поруч з цим осучасненим і американізованим Колізеєм.

У тоталітарних країнах стадіони покликані були показувати велич держави, тому там зводили такі гіганти як 65-тисячний «Стадіо Муніципале Беніто Мусоліні» в Турині (1933), 100-тисячний «Олімпіаштадіон» у Берліні (1934), 100-тисячний

Центральний стадіон імені Леніна в Москві (1956), 150-тисячний стадіон імені Першого травня у Пхеньяні (1989). У США комерційні спортивні клуби будували стадіони також з розмахом, розраховані не менш як на 50 тисяч глядачів, щоб отримати прибуток від продажу квитків. Тоді, коли в Європі й Латинській Америці множилися стадіони для сокеру (так в Америці називають європейський футбол), в США їх будували переважно для американського футболу та бейсболу. У кожному великому й середньому місті. Причому часто кількість уболівальників перевищувала кількість населення того чи іншого міста.

У США найбільший за місткістю людей – стадіон Мічиганського університету, відомий також у спортивному світі під назвою «Великий дім». Це домашня арена для місцевої футбольної команди Michigan Wolverines. Побудований у 1972 році на 72 тисячі осіб, сьогодні він спроможний вмістити до 110 тисяч уболівальників.

7 вересня 2013 року на матчі між місцевим Michigan Wolverines і Notre-Dome Fighting Irish з University of Notre Dame (штат Індіана) на ньому зібралося 115 109 осіб, що стало абсолютним рекордом відвідуваності матчів американського футболу. Причому, що населення міста Енн Арбор, де знаходиться Мічиганський стадіон, не перевищує 114 тисяч осіб.

Другий за величиною американський стадіон – Beaver Stadium – побудовано у 1960 році в Юніверсіті-парку (штат Пенсильванія). Він вміщує 107 тисяч уболівальників. До нього приписано команду Penn State Nittany Lions. Навіть якщо врахувати, що основне населення Юніверсіті-парку становлять студенти Penn State University, де навчається 97 тисяч осіб, то неважко помітити, що американські стадіони будувалися з розмахом. Та сама тенденція проглядається і Kyle Field

Michigan Stadium – найбільший стадіон Америки та всієї Західної півкулі

Інтер'єр нового Yankee Stadium

Centennial Olympic Park перед Олімпійським стадіоном в Атланті (штат Джорджія)

Завдання «чирлідерів» – створювати на стадіоні атмосферу «позитивного фанатизму»

Stadium у Колледж Стейшн (штат Техас) – третьому за величиною стадіоні країні. При населенні міста в 100 з гаком тисяч осіб стадіон вміщує 102,5 тисячі глядачів.

Однак студентський спорт у США не менш популярний, ніж професійний, і збирає великі зали. Університети Ліги плюща засновувалися насамперед довкола спортивних клубів.

Після кількох випадків тисняви й обвалів трибун під час футбольних матчів, гостро постало питання безпеки. На зламі 1980-1990-х років над цією проблемою почали серйозно думати спочатку в Європі, а згодом – у всьому світі. Відтоді всі стадіони почали обладнувати тільки індивідуальними сидіннями, а не лавами й стоячими трибунами, як до того. Такий підхід дозволив забезпечити значно комфортніші умови для глядачів, але внаслідок цього зросла ціна квитків.

Американські стадіони – це розмах, глобальність, панорамність, сучасні технології, підвищена система захисту безпеки. А також історія.

Лос-анджелеський «Меморіал Колізеум» або просто «Колізей», де відбуваються матчі з американського футболу, двічі приймав Олімпійські ігри – в 1932-му і 1984-му роках. Відкривав Олімпіаду 1984 року Рональд Рейган – 40-й президент США. То були часи «холодної війни». Комуністичний СРСР увів свої війська до Афганістану, й Олімпіаду 1980 року в Москві західні країни бойкотували. У вигляді помсти «совети» та їхні васали з так званого соціалістичного табору бойкотували Олімпійські ігри в Лос-Анджелесі.

Того ж року, 27 червня, стадіону присвоїли статус «національного історичного пам'ятника». Разом з тим його історична цінність водночас і його проблема: оскільки «Колізей» побудовано як пам'ятник ветеранам Першої світової війни ще в 1923 році, його стурктура не передбачає VIP-лож, боксів та інших сучасних зручностей. Через це «Колізей» у Лос-Анджелесі не користується сьогодні великою популярністю в професійних спортивних клубах і на його полі найчастіше виступають університетські команди.

Ще один стадіон, де відбувалися літні Олімпійські ігри, розташований в Атланті (штат Джорджія). Олімпійський стадіон у цьому місті (Centennial Olympic Stadium) – багаточільбовий, зведений в 1993-1996 роках. Він став головною ареною XXVI літніх Олімпійських ігор у 1996 році. Після завершення Олімпіади його реконструювали на бейсбольний стадіон Turner Field, який нині вміщує 50 тисяч глядачів і є домашньою ареною клубу «Атланта Брейвз».

До національних історичних пам'яток Америки належить також і п'ятий за величиною стадіон, який належить Університету штату Огайо в місті Коламбус, відомий у народі як «Підкова». Арену відкрили в 1922 році, після чого вона пережила 4 реконструкції й нині вміщує 105 тисяч уболіваль-

ників. У 1974 році «Підкову» занесли до національного реєстру історичних місць США. Американці настільки віддають данину історії, що на цьому стадіоні не встановлено прожекторів – під час вечірніх подій на ньому просто встановлюють тимчасове світло.

Філадельфійський Franklin Field – найстаріший футбольний стадіон Америки, який у добрій спортивній формі до сьогодні. Відкритий у 1895 році, він був названий так на честь Бенджаміна Франкліна, який більшу частину свого життя провів у Філадельфії. Однак першим змаганням, яке відбулося на цьому стадіоні, став не футбольний матч, а змагання з легкої атлетики. Franklin Field знаменитий і тим, що перше в країні спортивне табло з'явилося саме на цьому стадіоні.

Американські стадіони розрізняють не лише за успіхами та історією, а й за образними назвами. Наприклад, Clemson Memorial Stadium, що в Південній Кароліні (відкритий у 1942 році), відомий як «Долина смерті». Таке «ім'я» стадіон отримав через своє місцезнаходження – в долині, неподалік від університетського цвинтаря, яке проглядалося зі спортивного поля до того, як було добудовано верхній ярус його трибун. Вперше це прізвисько пролунало з уст Лонні Макміллана, тренера Пресвітеріанського коледжу, перед грою 1948 року, коли в інтерв'ю журналістам він повідомив: «Ми вирушаємо до Клемсону, щоб зіграти в Долині смерті». Назва остаточно прижилася в 1950-ті роки, коли, тренер Френк Говард отримав подарунок від одного зі своїх вихованців – справжній камінь з Долини смерті що в штаті Каліфорнія. Сьогодні цей камінь відомий як Скеля Говарда. Він став невід'ємною частиною передтурнірного ритуалу, коли команда сідає в автобус і в супроводі поліцейських об'їздить довкола стадіону, а потім підходить до східної трибуни, де «височіє» Скеля Говарда. Лунає гарматний постріл, оркестр грає бойовий марш, гравці вирушають на поле.

Memorial Stadium у Лінкольні (штат Небраска) на 81 тисячу осіб вміщує глядачів більше, ніж живе в будь-яку місті цього штату, крім Омахи – столиці штату.

Традиційно фанати його «домашньої команди» Huskers одягаються на матчі в пурпурові кольори, за що трибуни стадіону отримали назву «Червоне море».

Florida Field у місті Гейнсвіл (штат Флорида) всі, хто цікавиться американським спортом, знають як «Болото» і так його між собою й називають – The Swamp. Річ у тім, що його побудовано в низині, нижче рівня моря. В умовах субтропічного клімату Флориди це призвело до того, що над стадіоном завжди висить вологе повітря й тому фани прозвали його «Болотом». Притому, що в 1989 році Florida Field було перейменовано на честь випускника University of Florida Бена Гіла Гріффіна – цитрусового магната й спонсора багатьох спортивних програм – Ben

Hill Griffin Stadium. Але флоридці люблять своє «Болото» й залишаються відданими його кращим традиціям. Рідна команда Florida Gators виходить на поле під невимруще «Heeeeeeeeee come the Gators!» вже півстоліття. Притому, що коментатор стадіону, який прославився цим вигуком, помер більш як десять років тому, але в пам'ять про нього щоразу кожне представлення команди і вихід на поле відбуваються саме під цю фонограму. Найбільший оркестровий барабан, старий фанат Джордж, який вже 60 років поспіль заводить натовп однією й тією ж речівкою, горласті переключки між трибунами, традиційна пісня «Хлопці старої Флориди», яка прийшла з тих часів, коли університет був виключно чоловічим, голосний корабельний дзвін – усе це робить «Болото» неповторним.

Невід'ємна частина спортивних видовищ – уболівальники, тим паче уболівальники-фанати. Атмосфера американських стадіонів кардинально відрізняється від атфосфери, що панує на аналогічних аренах в Європі. Тисячі літрів кока-коли й пива, тонни поп-корну й гат-догів, поролонові руки з піднятими вгору пальцями, дівчата-чирлідери, салюти – все це культура американських спортивних груп підтримки або «саппорту». Підтримка ця буває настільки суттєвою, що її заносять до Книги рекордів Гіннеса. Наприклад, уболівальники клубу Національної футбольної ліги Канзас-сіті Chiefs встановили світовий рекорд з шумової підтримки своєї улюбленої команди на Arrowhead Stadium.

Під час домашнього матчу Kansas City Chiefs проти New England Patriots їхня команда перемогла з рахунком 41:14. Шумова підтримка на стадіоні становила 142,2 децибел, що зафіксували представники Книги рекордів Гіннеса й оприлюднили світові. Такий рівень шуму можна порівняти зі звуком реактивного літака перед злетом.

Особливе місце в цьому контексті посідає такий «жанр» підтримки як «чирлідинг» (cheerleading – від cheer – схвальний, закличний вигук і lead – вести, керувати).

Багато хто вважає його окремим видом спорту, який поєднує в собі елементи шоу й видовищних елементів спорту (гімнастика, акробатика, танці), а його учасників називає лідерами групи підтримки.

Завдання «чирлідерів» – створення атмосфери «позитивного фанатизму», тому своїм яскравим виглядом перед грою улюблених команд вони намагаються привернути увагу уболівальників й створити приємний, піднесено-врівноважений настрій на стадіоні. У 1998 році було створено Міжнародну асоціацію чирлідингу (International Federation of Cheerleading), а в 2001 році в Токіо відбувся перший чемпіонат світу з чирлідингу.

**Катерина Кіндрась,
Валентин Лабунський**

Це найкраще місце для збереження ваших ощадностей!

Інтернет: www.sumafcu.org

Завантажте наш мобільний додаток для зручності контролю за рахунками!

Шукайте **SUMA FCU Mobile**

- Депозит чеків
- Перегляд балансів та історії транзакцій
- Перекази між рахунками та оплата позичок
- Оплата рахунків та більше

Телефонуйте 914-220-4900.

Головне Бюро

125 Corporate Blvd
Yonkers, New York 10701
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-220-4090
1-888-644-SUMA

E-mail: memberservice@sumafcu.org

Філія в Йонкерсі

301 Palisade Ave
Yonkers, NY 10703
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-965-1936

E-mail: palisade@sumafcu.org

Філія в Спрінг Велі

16 Twin Ave
Spring Valley, NY 10977
Tel: 845-356-0087
Fax: 845-356-5335

E-mail: springvalley@sumafcu.org

Філія в Стамфорді

39 Clovelly Road
Stamford, CT 06902
Tel: 203-969-0498
Fax: 203-316-8246

E-mail: stamford@sumafcu.org

Філія в Нью-Гейвен

555 George St.
New Haven, CT 06511
Tel: 203-785-8805
Fax: 203-785-8677

E-mail: newhaven@sumafcu.org

АДВОКАТ СЕРГІЙ ГОШОВСЬКИЙ

- ◆ Купівля-продаж нерухомості, бізнесу
- ◆ Імміграційне право
- ◆ Заповіти, трасти

Hoshovsky Law Firm, 347 Fifth Avenue, Suite 1009, New York, NY 10016
(212) 532-8600 (212) 532-8601 Fax: (212) 208-4509

УКРАЇНСЬКИЙ ІМІГРАЦІЙНИЙ ЦЕНТР

Заснований 1992

PALLADA

- Грінкарти (одруження, праця, об'єднання сімей, та ін.)
- Грінкарти через працедавця (Labor Certification)
- Оформлення документів для Візового Центру (NVC)
- Оформлення документів для вигравших у лотереї DV
- Отримання дубліката вигравшу у лотереї DV
- Візи нареченого або нареченої (K1)
- Робочі візи строком до шостої років (H1B)
- Відновлення картки реєстрації прибуття до США (I-94)
- Продовження терміну перебування та зміна віз
- Довіреності та заяви
- Апостиль
- Нотаріус
- Травел паспорти для володарів грінкарт
- Натуралізація
- Громадянство
- Переклади документів
- Запрошення для тимчасового візиту в США

За інформацією відносно робочих годин
або для призначення Вашого візиту
просимо дзвонити за номером (212) 387-8683

98 Second Avenue, #2-A, New York, NY 10003

Tel.: (212) 387-8683 • Fax: (917) 522-9587 • E-mail: pallada@comcast.net

Федеральна Кредитова Кооператива САМОПОМІЧ - НЬЮ ЙОРК

повідомляє все членство, що

65-і Річні Загальні Збори

Відбудуться в неділю,
20-го березня, 2016 р.
о годині 2:00 по полудні

у великій залі Академії св. Юра,
при 215 схід 6-та вул. в Нью Йорку

Цього року вигасає каденція слідує двох членів Дирекції:
Стефана Качарая та Адама Ганія.

Пропозиції до Номінаційної Комісії належно пересилати на адресу:

SELF RELIANCE (NY) F.C.U.
108 Second Avenue
New York, NY 10003
Attn: Nominating Committee

Просимо членів принести зі собою членську книжечку.

Українські страви, приготовлені українськими кухарями, смак дитинства, затишок і відчуття рідного дому – все це

РЕСТОРАН «АЛМАЗ»!

Весілля, ювілеї, визначні події у вашому житті можна відзначити сіро й буденно, а можна яскраво й незабутньо на все життя

**Дзвоніть,
пишіть,
заходьте!**

**У будні та свята
чекаємо на вас!**

Наша адреса: 238 Kings Hwy
(between West 8th & 9th Streets)
Brooklyn, NY 11223
Телефон: (347) 312-4114

Подбайте про Ваше завтра вже сьогодні!

**Відкрийте рахунок
ІРА,**

**щоб забезпечити своє
майбутнє без турбот.**

**Нові вищі відсотки!
3.30% АРУ***

Пенсійні рахунки є забезпечені до 250,000 тис. доларів Державною Адміністрацією Кредитових Спілок - NCUA.

САМОПОМІЧ НЬЮ ЙОРК ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

Завжди професійна, конфіденційна та ввічлива обслуга.

ГОЛОВНЕ БЮРО: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003 TEL: 212-473-7310 FAX: 212-473-3251

Вигідно розташовані філії:

КЕРГОНКСОН:
6329 Route 209
Kerhonkson, NY 12446
Tel: 845-626-2938
Fax: 845 626-8636

ЮНІОНДЕЙЛ:
226 Uniondale Ave
Uniondale, NY 11553
Tel: 516 565-2393
Fax: 516 565-2097

АСТОРИЯ:
32-01 31st Street
Astoria, NY 11106
Tel: 718 626-0506
Fax: 718 626-0458

ЛІНДИНГІРСТ:
225 N. 4th Street
Lindenhurst, NY 11757
Tel: 631 867-5990
Fax: 631 867-5989

ЕЛЕКТРОННА ПОШТА:
Info@selfreliancenyc.org

ІНТЕРНЕТ:
www.selfreliancenyc.org

Поза Нью Йорком дзвоніть
безкоштовно:
1-888-SELFREL

Your savings federally insured to at least \$250,000
and backed by the full faith and credit of the United States Government

NCUA

National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

*APY - Відсотки у річному відношенні з нараховуваною дивідендою. Дивіденда - 3.25% нараховувана денно може бути змінена без попередження.